

殺人の門

ประตูฆาตกร

อิงาชิโนะ เค็งะ เซียน
Kantie JK Takahashi แปล

ประตุมัจจุร 殺人の門

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน

Kantie JK Takahashi แปล

ประตูปาตกร

1

ครั้งแรกที่ผมสัมผัสถึงความตายของมนุษย์ก็ตอนเรียนอยู่ชั้นประถมห้า จำได้ว่าน่าจะเป็นช่วงหลังปีใหม่และเริ่มเข้าเทอมที่สามไม่นาน คนที่ทำให้ผมต้องเจอประสบการณ์ครั้งนั้นก็คือย่าของผมเอง ผมไม่รู้วาทอนนั้นย่าอายุเท่าไร แต่ที่พ่อกับแม่เล่าให้ฟังก็น่าจะประมาณเจ็ดสิบปีต้นๆ

บ้านที่ผมเกิดและเติบโตมาในสมัยนั้นเป็นบ้านญี่ปุ่นแบบเก่า พอเปิดเข้าประตูด้านหน้าก็จะมีทางเดินยาวลึกเข้าไปด้านในบ้าน มีห้องญี่ปุ่นเรียงรายข้างทางเดิน และด้านในสุดเป็นห้องครัวซึ่งตอนนั้นยังเป็นพื้นดิน จึงต้องใส่รองเท้าเวลาเข้าครัวปรุงอาหาร ซ่างๆ อ่างล้างจานมีประตูเข้าด้านหลังซึ่งเป็นประตูที่ร้านเหล้าและร้านข้าวสารที่อยู่ใกล้ๆ มักจะใช้เพื่อเข้ามาขายของเป็นประจำ

ทางขวาก่อนถึงห้องครัวเป็นทางเดินทอดจนไปถึงเรือนเล็กซึ่งสร้างขึ้นไว้ในสวน เรือนเล็กนี้เป็นที่อยู่ของย่าซึ่งผมจำได้ว่าค่อนข้างมีความกว้างขวางอยู่พอประมาณ อาจเป็นเพราะผมยังเด็กจึงคิดอย่างนั้นก็ได้ แต่ความจริงแล้วที่นั่นมีแค่ตู้เก็บของเล็กๆ และที่เหล็กรักบี้ที่นอนให้คนป่วย จนแทบจะไม่เหลือที่ว่างมากนัก เมื่อนึกดูอีกทีก็น่าจะกว้างแค่สี่เสื่อครึ่งเท่านั้นเอง มีคนเล่าว่าเดิมทีตรงนี้เป็นห้องซงซาแต่ปรับปรุงให้เป็นห้องนอนสำหรับดูแลย่าซึ่งป่วยอยู่

ในความทรงจำของผมย่าจะนอนหลับอยู่เสมอ ผมไม่เคยเห็นย่าลุกออกจากที่นอนไปไหนเลย เห็นแค่ตอนที่ลุกขึ้นนั่งเอนตัวอย่างยากลำบาก ตอนเวลาอาหาร พ่อเคยอธิบายให้ผมฟังว่าย่าขาไม่ดี แต่ผมก็ไม่ค่อย

殺人の門

เข้าใจดีนักหรือ รู้แต่ว่าการที่ย่านนอนอยู่แบบนั้นเป็นเรื่องปกติไม่ได้มีอะไรพิเศษ ผมจึงไม่คิดจะถามหรือฟังรายละเอียดอะไรอีก เพราะตั้งแต่ผมรู้จักความยาก็นอนอยู่แบบนั้นแล้ว แต่ตอนไปบ้านเพื่อนและเห็นย่าของเพื่อนเดินเหินไปมาได้กลับคิดว่าเป็นเรื่องที่แปลกมากๆ

คนที่รับหน้าที่ดูแลตั้งแต่เรื่องอาหารไปจนเรื่องจีปาละคือคุณโทมิ เป็นหญิงสาวซึ่งบ้านอยู่ใกล้ๆ ผมจำไม่ได้ว่าคุณโทมิเริ่มมาที่บ้านผมตั้งตั้งแต่เมื่อไร พ่อกับแม่ผมคงจะเริ่มจ้างคุณโทมิมาเป็นแม่บ้านและดูแลตั้งแต่ตอนที่ย่าเริ่มนอนติดเตียง

เคนสุเกะพ่อของผมเป็นหมอพื้นเปิดคลินิกเล็กๆ อยู่ข้างบ้าน ไม่ได้เป็นทายาทรุ่นสองอะไรกับเขาหรือ พ่อเริ่มธุรกิจนี้ด้วยตัวของพ่อเอง เดิมทีตระกูลของผมทำธุรกิจค้าส่งอุปกรณ์ก่อสร้าง แต่พ่อของผมซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวปฏิเสธจะสืบทอดธุรกิจต่อ

“เพราะการค้าขายต้องดูทิศทางเศรษฐกิจให้ดี”

ฤดูร้อนก่อนที่ย่าจะเสียชีวิต พ่อเล่าให้ผมฟังว่าทำไมถึงเลือกจะเป็นหมอพื้น วันนั้นหลังจากมีข้ออ้างขณะที่พ่อกำลังดื่มเบียร์กับกับแกล้มซึ่งเป็นคนพวกผักดอง ผมเองก็จำไม่ได้ว่าคุณอะไรกันจึงมาถึงเรื่องนี้ได้ แต่คิดว่าน่าจะเกี่ยวกับเรื่องอนาคตของผมนั้นแหละ

“แต่อาชีพหมอไม่มีตกต่ำ ถึงเศรษฐกิจจะแยแ่แค่ไหน คนก็ยังป่วยเหมือนเดิม ไม่ดี เศรษฐกิจแย่ๆ นี่แหละทำให้คนหัดโหมทำงานทำให้ป่วยง่ายขึ้น ถึงไม่มีเงินแต่ถ้าป่วยก็ทำงานไม่ได้ สุดท้ายก็ต้องหาทางมาหาหมอใช่ใหมละ”

ผมถามต่อว่าแล้วทำไมพ่อเลือกเป็นหมอพื้น พ่อซึ่งใส่กางเกงขาสั้นทรงลุน่ นั่งขัดสมาธิบเข่าขนาดใหญ่พร้อมกับบอกว่าผมถามได้ดี

“นั่นคิดว่าเป็นหมออะไรดีละ” พ่อถามผมกลับ

“มีตั้งเยอะอย่างหม้ออายุรกรรม หมอผ่าตัด”

พ่อได้ยินคำตอบของผมพ่อก็ยิ้ม พ่อซึ่งมีงานอดิเรกชอบตกปลา

มีผิวคล้ำเพราะออกแดดบ่อย อาจจะเป็นเพราะสาเหตุนี้จึงทำให้พ่อมีริ้วรอย
ดูแก่กว่าวัยไปมาก พ่อยิ้มดวงตาก็จะหลุบเข้าไปในรอยย่น

“ทำไมถึงคิดว่าเป็นหมอบแบบที่ว่าดีกว่าล่ะ”

“ก็ถ้าโรคหัดระบาดก็จะมีคนไข้มารักษาเยอะๆ จะได้เก็บค่ารักษา
ได้มากขึ้นไง”

คำตอบของผมคราวนี้ทำให้พ่อหัวเราะเสียงดัง ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฟังดู
เหมือนเป็นการแสร้งหัวเราะมากกว่า แล้วพ่อก็ตีมือเปียร์และหยิบเอาพัด
ขึ้นมาโบกให้ลมปะทะใบหน้า

“จริงอยู่ที่ถ้าโรคหัดระบาดก็จะมีคนไข้มารักษาเยอะขึ้น แต่ว่านะ
เราอาจจะติดโรคหัดมากก็ได้”

ฮะ ผมเปลือรื่องอุทานออกไป

พ่อพูดต่อว่า

“ถ้าแค่ไข้หวัดธรรมดาที่ดีไป แต่ในบรรดาไข้หวัดทั้งหลายก็มีพวก
ตัวร้ายอยู่เยอะ ลองได้ติดมาสิวันนั้นคงต้องปิดคลินิกชั่วคราว ทำแบบนั้น
ก็มีแต่จะขาดทุน ถึงเป็นหมอกก็ได้ไม่ได้หมายความว่าจะไม่ป่วย แต่โรคซึ่ง
เกี่ยวกับฟันไม่ค่อยมีที่เป็นโรคติดต่อ ไม่เคยได้ยินว่ามีใครติดโรคฟันผุหรือ
ไข้ไหมล่ะ แต่หมอตาทหรือหมอรักษาโรคผิวหนังก็ไม่น่าทำเท่าไร เพราะทั้ง
โรคตาและโรคผิวหนังมันติดกันได้ไงล่ะ”

“แต่อาจมีคนเป็นหัดมาหาหมอฟันก็ได้นี่”

“คนที่ป็นหัดถึงปวดฟันก็ยอมทนนอนอยู่บ้าน จะมาหาหมอฟัน
ก็ตอนหายหัดแล้วนั่นแหละ อีกร้อยโรคหัดหรืออาการปวดท้องมียา
รักษาเยอะแยะไม่ต้องไปหาหมอก็กายเองได้ แต่ปวดฟันไม่มีทางหายเอง
ได้ ถ้าอยากหายปวดฟันก็ต้องไปหาหมอฟันเท่านั้น”

“แต่เวลาต้องผ่าตัดเพราะป่วยหรือบาดเจ็บต้องใช้เงินเยอะใช่ไหม
ล่ะ แบบนั้นหมอก็กะเงินเยอะด้วยไม่ใช่หรือไง”

“จะผ่าตัดก็ต้องหาหมอฟันผ่าตัดสิ” พ่อวางแก้วลงบนโต๊ะอาหาร แล้ว

殺人入門

หันมามองผมก่อนจะเปลี่ยนท่าหนึ่ง “จะบอกให้ว่ามีหลายเหตุผลที่ทำให้พ่อเลือกเป็นหมอพัน หนึ่งในนั้นก็อย่างที่บอกไปแล้ว แต่เหตุผลที่สำคัญที่สุดมีอีกอย่าง”

จู่ๆ พ่อก็ทำหน้าตาจริงจังขึ้นมา ผมจึงยึดอกนั่งตัวตรงและฟังอย่างตั้งใจ

“เหตุผลนั้นก็คือเพราะไม่ต้องเกี่ยวข้องกับความตายของใครใจละคงไม่มีใครตายเพราะพันผุหรือไข้ใหม่ จะให้ผ่าท้องคนป่วยหนักตัดเอาส่วนที่ไม่ดีออกไปก็เป็นเรื่องใหญ่ ถ้าคนไข้รอดก็ดีไป แต่ถ้าตายขึ้นมานอกจากจะรู้สึกไม่ดีแล้วเปลวๆ อาจโดนญาติคนไข้โกรธแค้นเอาอีก”

“รักษาเต็มที่แล้วก็ช่วยไม่ได้นี่นา”

“การที่คนตายไปคนหนึ่งนะใช้เหตุผลอธิบายให้เข้าใจง่ายๆ แบบนั้นไม่ได้หรอก ไม่ว่าจะยังไง ก็ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความตายของมนุษย์ ถึงจะรู้ว่าไม่ใช่ความผิดของตัวเองแต่ก็ต้องทนรับความรู้สึกที่ไม่ดีไปตลอด”

ด้วยเหตุนี้หมอพพันจึงดีที่สุดที่สุดพ่อสรุป ผมพยักหน้าแต่ก็ไม่เห็นด้วยกับเรื่องที่พ่อพูดมาไปเสียทั้งหมด อาจเป็นเพราะตอนนั้นยังไม่เข้าใจว่าความตายของมนุษย์นั้นเป็นอย่างไรด้วยกรรมัง

มิเนโกะแม่ของผมเป็นผู้หญิงชอบสังคัมและไม่ยอมแพ้ใครง่าย ๆ อย่างน้อยผมก็รู้สึกอย่างนั้น แม้เป็นคนที่ยึดเลขเก่ง ทุกคืนจะต้องเอาเอกสารกองใหญ่มาวางเรียงบนโต๊ะอาหารและดีดลูกคิดไปด้วย ก็คงจะเป็นการบวกลบค่าใช้จ่ายและรายได้ของคลินิกนั้นแหละ มีบางครั้งที่พ่อของผมมาพูดอะไรอยู่ข้างๆ บ้าง แต่ดูเหมือนว่าเรื่องจัดการบัญชีทั้งหมดจะเป็นหน้าที่ของแม่คนเดียว ทุกเดือนจะมีนักบัญชีซึ่งผมไม่รู้เหมือนกันว่ามาจากไหนมาที่บ้านหนึ่งครั้งเพื่อปรึกษาเรื่องบัญชีกับแม่ เป็นนักบัญชีหน้าตอบผอมและใส่ชุดสูทสีเทาเสมอ

แม่ของผมช่วยงานที่คลินิกอยู่เหมือนกัน ตอนผมกลับจากโรงเรียนก็มีแค่คุณโทมิกับย่าเท่านั้น เพราะอาหารเที่ยงที่โรงเรียนรสชาติแย่มากทำให้

ผมแทบไม่แตะเลย พอกลับถึงบ้านก็จะท้องร้องเพราะความหิว ก็พอดีกับที่จะมีข้าวปั้นวางทิ้งไว้บนโต๊ะอาหารให้ผมเสมอ ผมมารู้ทีหลังว่าข้าวปั้นนั้นเป็นฝีมือของคุณโทมิไม่ใช่แม่ของผมก็หลังจากที่ย่าตายไปแล้ว เพราะตั้งแต่คุณโทมิไม่มาที่บ้านเราก็ไม่เคยมีข้าวปั้นวางไว้บนโต๊ะอาหารอีกเลย

ทุกๆ ที่รู้แต่หลังจากนั้นหลายปีสำหรับผมรสมือของแม่ก็คือข้าวปั้นในตอนที่นั้น เมื่อนึกถึงรสชาติของมันขึ้นมาที่ไรก็ชวนเศร้าใจและอยากกินอีก ครอบครัวยุคผมแทบจะไม่เคยไปเที่ยวไหนพร้อมหน้ากันเลย พอถึงวันอาทิตย์พ่อก็จะออกไปตกปลา ส่วนแม่ก็จะออกไปเที่ยวกับเพื่อนอยู่บ่อยๆ วันอาทิตย์ของผมก็มักจะจบลงที่การดูโทรทัศน์ข่าวดำและกินมือเที่ยงที่คุณโทมิทำให้

คุณโทมิดูเป็นผู้หญิงวัยป่า อาจเป็นเพราะผมยังเด็กมากจึงรู้สึกอย่างนั้น แต่ความจริงแล้วน่าจะอายุไม่ถึงสามสิบด้วยซ้ำ จำได้ว่าแม่เคยพูดกับคนอื่นลับหลังคุณโทมิว่าเป็นพวก ‘แต่งแล้วหย่าต้องกลับมาอยู่บ้าน’ ใหม่ๆ ที่ได้สามีซึ่งมีฐานะดีแล้วแต่แค่สองปีก็กลับมาอยู่บ้านตัวเอง จะนั่งๆ นอนๆ อยู่บ้านเฉยๆ ก็คงไม่ดี เลยต้องมาทำงานที่บ้านเรา

เวลาที่ผมอยู่คนเดียวคุณโทมิมักจะเข้ามาทักทาย “คาสึคุง เหงา ไหม” จากนั้นก็จะเล่นเกมกับผม ไม่ก็สอนวิธีเล่นพันด้ายแปลกๆ ให้ บางทีก็จะทำแพนเค้กให้กิน โดยบอกว่า “ห้ามบอกพ่อกับแม่นะ” เป็นแพนเค้กที่ใช้แค่แป้งสาลีผสมน้ำเท่านั้น แต่เป็นของอร่อยที่สุดสำหรับผม แม้แต่กลิ่นของมารากีร์ที่ละลายบนแป้งก็ดูเหมือนจะต่างไปจากมารากีร์ที่เคยกินมา ผมจำใบหน้าของคุณโทมิในเวลานั้นได้ไม่ชัดเจนนัก ในความทรงจำที่เลือนรางมีแค่ผมยารซึ่งรวบไว้ด้านหลังอย่างง่ายๆ และรูปหน้ากลมๆ เพียงเท่านั้น

แต่ที่ผมจำได้ไม่เคยลืมก็คือคุณโทมิเป็นคนผิวขาว ไม่สิ จะบอกว่าผิวขาวก็ไม่ตรงนัก จริงๆ ต้องบอกว่ากั้นขาวๆ มากกว่า

殺人の門

วันนั้นน่าจะเป็นวันเสาร์ ขณะที่ผมคิดว่าอยากจะให้คุณโทมิซึ่งคงจะเตรียมอาหารมื้อเที่ยงอยู่ในครัวตกใจ จึงอ้อมไปเข้าประตูด้านหลังแทน ประตูเข้าบ้านด้านหลังซึ่งเป็นประตูไม้ถูกล็อกกุญแจไว้ แต่ผมรู้ว่ามิก้าแวงส่วนหนึ่งที่พึ่งอยู่จึงใช้ช่องนั้นมุดเข้าไปในบ้านและค่อยๆ เปิดประตูครัวออก

ผมไม่เห็นคุณโทมิอยู่ในครัวทั้งตรงหน้าอ่างล้างจานหรือหน้าเตาแก๊สจึงเปิดประตูเพื่อเข้าไปข้างในและมองไปรอบๆ ห้องครัว ดูเผินๆ จะคิดว่าคุณโทมิไม่ได้อยู่ที่นี้

แต่คุณโทมิอยู่ในห้องญี่ปุ่นซึ่งติดกับทางขึ้นจากห้องครัว หลอนหันหลังมาทางผม และกำลังนั่งทำอะไรสักอย่าง ผมค่อยๆ ย่องเข้าไปใกล้ๆ แต่แล้วก็เห็นหลอนเลิกกระปรองขึ้นเผยให้เห็นเนื้อหนังช่วงล่างเกือบหมด ผมตกใจยืนตัวแข็งเป็นหินไปชั่วขณะ

มีคนอยู่ด้านล่างของคุณโทมิ ฝ่าเท้าในถุงเท้าสีน้ำเงินทั้งสองข้างหันมาทางผมส่วนกางเกงถูกถอดลงมาถึงข้อเท้าและกางเกงนั้นสีเทา

แล้วสายตาของผมงก็ไปหยุดอยู่ตรงกระเปาะซึ่งวางไว้ที่มุมห้องญี่ปุ่น จำได้ว่ามันเป็นของนักบัญชีที่มาที่บ้านประจำไม่ผิดแน่นอน

คุณโทมิขยับสะโพกซึ่งควบอยู่บนตัวนักบัญชีขึ้นลงหลายครั้ง ตอนนั้นผมถึงเห็นว่าทั้งสองคนกำลังหายใจหอบอย่างรุนแรงและได้ยินเสียงครางของนักบัญชีเป็นระยะ

ความรู้สึกว่ามันเป็นภาพที่ไม่ควรดูเข้าจู่โจมในใจผม ทั้งๆ ที่ตัวยังซาอยู่แต่ผมก็รีบออกมาจากที่นั่น ปิดประตูเบาๆ แล้วลอดกำแพงออกไปนอกบ้านเหมือนตอนที่เข้ามา

แล้วผมก็เริ่มวิ่ง เป็นการวิ่งเพื่อปิดภาพที่เห็นเมื่อครู่ที่ออกไปเท่านั้น แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปหลายสิบปีหรือแม้แต่ตอนนี้ผมก็ยังจำกันขาวๆ ของคุณโทมิได้ติดตามไม่เคยลืมเลย

ในปัจจุบันเรื่องเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงเป็นเรื่องที่คนทั่วไปรู้ดี แม้แต่เด็กประถม แต่สำหรับผมในสมัยนั้นไม่เคยรู้เรื่องเหล่านี้เลย แต่ผมก็

พอจะเข้าใจได้ทันทีว่าสิ่งที่ตัวเองเห็นเป็นเรื่องลับของผู้ใหญ่จึงไม่พูดเรื่องนี้กับพ่อแม่หรือใครอื่นเลย

หลังจากวันนั้นท่าที่พี่ผมมีต่อคุณโทมิก็เปลี่ยนไป ผมจะไม่เข้าไปคุยกับคุณโทมิก่อนและพยายามไม่อยู่ใกล้ให้มากที่สุด จะบอกว่าผมเกลียดคุณโทมิก็ไม่น่าจะใช่ คงเป็นเพราะความที่ผมนังเด็กและบังเอิญไปรับรู้ความเป็นผู้ใหญ่ของหล่อนเข้า มันทำให้ผมรู้ว่าตัวตนที่แท้จริงของคุณโทมินั้นห่างไกลจากตัวเองมาก จึงรู้สึกประหม่าไม่กล้าสู้หน้า

ผมเองก็ไม่รู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างคุณโทมิกับนักบัญชีเป็นอย่างไรต่อไปหรือคบกันอีกนานแค่ไหน เพราะหลังจากวันนั้นผมก็ไม่เจอเรื่องทำนองนั้นของทั้งสองคนอีกเลย แต่ผมกลับพบเห็นความสัมพันธ์กับผู้ชายคนใหม่ของหล่อน และผู้ชายคนนั้นก็คือพ่อของผมเอง

วันนั้นเป็นวันหยุดซึ่งคลินิกก็หยุดด้วย พ่อผมออกไปตกปลาเหมือนเคย แต่ผมรู้สึกตื่นเต้นดีใจเป็นพิเศษเพราะแม่สัญญาว่าจะพาไปดูหนังในเมือง

แต่ก่อนออกจากบ้านก็มีโทรศัพท์ถึงแม่เป็นโทรศัพท์จากเพื่อนแม่ พอวางหูโทรศัพท์แม่ก็เข้ามาพูดกับผมอย่างเกรงๆ ว่า

“โทษทีนะ แม่มีธุระสำคัญขึ้นมาละ ไว้จะพาไปดูวันอื่น วันนี้รอไปก่อนนะ”

แม้จะรู้ว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่แต่ผมก็โวยวายก็จะร้องให้ต่อว่าออกไปว่า แม่ซีโกง สัญญาแล้วทำไมยังมาโกหกกันอีก

ในสถานการณ์อย่างนี้ ถึงแม่ผมจะขอโทษขอโพยด้วยท่าที่ลำบากใจ อยู่คู่หนึ่งแต่ถ้ายังล้าเส้นไม่หยุดก็จะเริ่มโมโห ตอนนั้นเองแม่ผมก็ลงท้ายด้วยการทำหน้าที่ต๋าน่ากลัวใส่ลูกชายที่บ่นไม่เลิก

“น่ารำคาญจริงๆ ดูหนัง ดูหนัง อยู่那儿แหละ ก็บอกว่าเป็นธุระสำคัญช่วยไม่ได้นี่นา ก็บอกว่าจะพาไปดูวันหลังนี้ แล้วการบ้านที่โรงเรียนละ ยังไม่ได้ทำตั้งเยอะไม่ใช่หรือไง อยามัวแต่คิดเรื่องเที่ยว ไปอ่านหนังสือไป”

殺人の門

ผมสะดุ้งตื่นเห็นน้ำตาเดินขึ้นบันไดไปชั้นสอง ที่ชั้นสองก็ไม่มีห้องของ
ผมหรอกเพราะตอนนั้นผมไม่มีห้องเป็นของตัวเอง ห้องบนชั้นสองมีแต่ห้อง
ที่เอาไว้เก็บพวกที่นอนสำหรับแขกและตู้แบบญี่ปุ่นเท่านั้น เวลาผมมีเรื่อง
ไม่สบายใจก็มักจะขึ้นมาแอบร้องไห้ในห้องชั้นสองนี้

แม่มคงคิดว่าปล่อยลูกชายชี้แยะไว้อย่างนั้นแหละ จึงไม่คิดจะขึ้นมาดู
ก่อนจะออกจากบ้านไป

ตอนนั้นคุณโทมิน่าจะอยู่ในบ้าน แต่มาคิดๆ ดูทีหลังแล้วหล่อนคงจะ
ไม่ได้ยินที่ผมกับแม่เถียงกันและคงจะไม่รู้ว่าแม่ออกไปข้างนอกโดยที่ไม่ได้
พาผมไปด้วย

หลังจากที่แม่ออกไปได้ไม่นานนักผมก็ได้ยินเสียงจากข้างล่าง เป็น
เสียงของพ่อนั่นเอง ผมจึงรู้สึกแปลกใจ เพราะวันไหนที่พ่อออกไปตกปลา
จะไม่กลับเข้าบ้านจนกว่าจะค่ำ

ผมได้ยินเสียงคุณโทมิพูดคุยโต้ตอบกันแต่ก็ไม่รู้ว่าทั้งสองคนกำลัง
พูดอะไรกันอยู่

ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงทั้งสองคนขึ้นบันไดมา ทำให้ผมรอนรนเพราะ
เคยถูกพ่อดุที่เข้ามาร้องไห้ในห้องเก็บที่นอนมาก่อน

ผมรีบเข้าไปซ่อนตัวในตู้เก็บของและหายใจให้เบาที่สุด
แล้วประตูห้องก็เปิดครี๊ดออกก็มีคนเข้ามาข้างในห้อง ผมรู้ได้ทันทีว่า
เป็นพ่อกับคุณโทมิ

“อย่าเป็นไงบ้าง” เสียงพ่อผมดังขึ้น แต่เป็นเสียงต่ำๆ ต่างจากที่เคย
ได้ยิน

“กินข้าวไปได้สักครู่แล้ว ตอนนี่คิดว่านอนหลับอยู่” อีกคนเป็น
คุณโทมಿಯ่างที่คิดไว้จริงๆ

ผมได้ยินเสียงถอดเสื้อผ้าและเสียงครางของคุณโทมิ เป็นเสียงที่เจ็บ
ไปด้วยความอดอดอัน

หลังจากนั้นผมก็ทำอะไรได้ไม่ชัดเจนนัก อาจจะเป็นเพราะผม

ต้องการปฏิเสธเสียงของทั้งสองคนที่ได้ยินอย่างสุดชีวิตก็ได้ ภาพของคุณโทมิกับนักบัญชีและก้นขาวๆ ของคุณโทมิในตอนนั้น แวบเข้ามาในความคิดทำให้ผมรู้สึกว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นที่อีกฟากของประตูตู้เก็บของนั้น

ไม่แน่ใจว่าผมอยู่ในสภาพนั้นนานเท่าไรแต่น่าจะประมาณสามสิบนาทีเดียว เมื่อทั้งสองคนเสร็จกิจเรียบร้อยก็ออกจากห้องไป แต่ผมยังคงนั่งนิ่งไม่ขยับกอดเข้าอยู่ในตู้เก็บของต่อไปอีกพักใหญ่

เมื่อดูลาดเลาดีแล้วผมจึงลงมายังชั้นล่างและออกไปนอกบ้านโดยไม่ให้ใครรู้ซึ่งในตอนนั้นผมไม่เห็นพ่อแล้ว หลังจากนั้นผมจึงกลับเข้าบ้านทางประตูหน้าอีกครั้ง คราวนี้ผมแก้มก้มทำเสียงดังเพื่อให้คุณโทมิที่อยู่ด้านในได้ยินและเดินออกมาด้วยสีหน้าแปลกใจ

“อ้าว ทำไมกลับเร็วจัง แล้วแม่ล่ะ”

ผมบอกไปว่าไม่ได้ไปดูหนัง คุณโทมิทำท่าทางตกใจ

“แล้วไปอยู่ที่ไหนมาล่ะเนี่ย”

“สวนสาธารณะ”

“สวนสาธารณะ คนเดียวเนี่ยนะ”

“ฮือ”

ผมลอดผ่านวงแขนของคุณโทมิเข้าไปเปิดโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นโดยที่มองเห็นหน้าของหล่อนตรงๆ ไม่ได้เลย

พอตกค่ำพ่อและแม่ของผมก็ทยอยกันกลับบ้านมาทีละคน พ่อยกปลาให้ดูและบอกว่าเป็นปลาที่ตกได้วันนี้ คงจะไปซื้อมาจากร้านปลาที่ไหนสักแห่ง พ่อเอาปลาส่งให้คุณโทมิเพื่อทำเป็นอาหารค่ำวันนี้

ผมชอบกินปลาแต่คำนี้กลับไม่แตะซาซิมิบนโต๊ะอาหารเลย ทุกคนต่างถามหาเหตุผลแต่ผมก็ไม่ได้ตอบอะไรออกไป แม่จึงบอกพ่อว่าเป็นเพราะผมงอนที่ไม่พาไปดูหนังวันนี้

ตั้งแต่นั้นผมก็สูญเสียพื้นที่พักพิงในบ้านหลังใหญ่นี้ไปที่ละน้อย

殺人の門

ในช่วงนี้เองที่ผมเริ่มสนิทกับคุระโมจิ โอซามุ พอขึ้นชั้นประถมห้า ก็ได้อยู่ห้องเดียวกันและที่นั่งในชั้นก็ติดกันด้วย ตอนนั้นผมไม่เคยคิดเลยว่าผู้ชายคนนี้จะกลายเป็นคนที่เปลี่ยนชะตาชีวิตของผมในอนาคต

คุระโมจิไม่ใช่คนโดดเด่นอะไร พุดตงๆ ก็คือเป็นคนแปลกแยกไม่เหมือนใครในชั้นเรียนนั่นเลย อย่างตอนที่ทุกคนในชั้นเล่นดอดจ์บอลกันอย่างสนุกสนานก็มีแต่เขาคนเดียวที่นั่งทำหน้าที่ตายอยู่ห่างๆ ไม่เคยเข้ามาเล่นด้วยเลยสักครั้ง

ส่วนผมก็ไม่ค่อยเก่งเรื่องการคบหาสมาคมกับเพื่อนเท่าไร จึงมักจะปลีกตัวออกมาจากกลุ่มเพื่อนๆ เพราะเป็นพวกแปลกแยกเหมือนกัน จึงเข้ากันได้ดีดีจนสนิทกัน แต่ในมุมมองของคุระโมจิแล้ว การถูกมองว่าเป็นพวกเดียวกับผมอาจจะไม่ค่อยเป็นเรื่องที่น่าดีใจนัก เพราะเขามักจะพูดกับผมบ่อยๆ ว่า

“ฉันนะเกลียดการเสแสร้งทำเป็นเล่นด้วยกันอย่างสนุกสนานแบบนั้นของทุกคนที่สุด ไม่ว่าจะใครต่างก็คิดว่าตัวเองดีที่สุดทั้งนั้นแหละ ไม่เห็นต้องแกล้งทำเป็นสนิทสนมกันขนาดนั้นเลย แต่อย่างพวกเขาคงไม่เข้าใจเรื่องแบบนี้หรอก มีแต่เด็ก”

คงจะแปลกที่เด็กชั้นประถมห้าพูดถึงเพื่อนร่วมชั้นว่าเป็นเด็ก แต่คุระโมจิก็ค่อนข้างมีความคิดที่ดูเป็นผู้ใหญ่เกินวัย แม้ไม่เป็นที่จับตามองแต่คะแนนสอบของเขาก็อยู่ในระดับดีเลิศ ผมเองก็ได้เขาสอนอะไรหลายอย่างให้ ล้วนแต่เป็นเรื่องที่ไม่มีสอนในโรงเรียนทั้งนั้น อย่างเช่น เรื่องที่มีร้านปาเป้าตามงานวัดมาเปิดที่ใกล้ๆ โรงเรียนคนที่อธิบายวิธีเข้าไปเล่นให้ก็คือคุระโมจิคนนี้แหละ

มีร้านจับสลากแปลกของรางวัลที่ให้จับสลากครั้งละสิบเยนด้วย ตั้งโชว์ว่ารางวัลที่หนึ่งเป็นวิทยุสื่อสารแบบไร้สายและรางวัลที่สองเป็นนกกล่องถ่ายรูปเพื่อเป็นการล่อใจเด็กๆ ให้เข้ามาเล่น แต่ไม่ว่าจะมีเด็กมาเล่นกี่คนก็ไม่เห็นว่าจะมีใครได้รางวัลเลย สักพักพอได้เวลาเจ้าของร้านก็จะเอามือ

ล้วงเข้าไปในกล่องเพื่อจับสลากขึ้นมาเปิดให้ดูว่ามีสลากที่เป็นของรางวัล
อยู่จริงๆ ไม่ได้เป็นการต้มตุ๋น

“นั่นมันหลอกหลวงนะ” คุระโมจิกระซิบเบาๆ ที่ข้างหูของผม

“ดูแกซ่อนกระดาษรางวัลไว้ที่ซอกนี้วก่อนจะเอามือล้วงลงไป
กล่องนะ ในกล่องนั้นไม่มีสลากที่ได้ของรางวัลอยู่หรอก”

“ถ้าฉันก็ควรจะบอกทุกคนให้รู้ตัว”

พอผมพูดอย่างนั้นเขาก็โน้มหน้าและบอกว่า “ไม่ต้องหรอก”

“ปล่อยให้พวกโง่ไป พวกนั้นมีเงินเหลือใช้ก็ปล่อยให้ใช้ไปตามใจ”

ผมคิดว่าคุระโมจิไม่ได้เกลียดซึ่งร้านจับสลากอะไรเลย เพราะทุก
ครั้งที่มีการจับสลากมาเปิดเขาจะต้องไปดูจนกระทั่งพวกนั้นปิดร้านย้ายไป
ส่วนตัวเขาเองไม่เคยเสียเงินเล่นเลยสักครั้ง จะว่าไปนั่นอาจถือเป็นการ
เรียนรู้อย่างหนึ่งของเขาก็ได้ เป็นการเรียนรู้เทคนิคการหลอกเอาเงินจาก
คนอื่นไงล่ะ

บ้านของคุระโมจิเป็นร้านเต้าหู้ เนื่องจากเขาเป็นลูกชายคนโตจึง
ต้องสืบทอดกิจการเมื่อถึงเวลา แต่เจ้าตัวกลับบอกว่าจะไม่สืบทอดกิจการ
ที่บ้านเด็ดขาด

“หน้าร้อนยังดีหน่อยได้ทำงานเจอน้ำเย็นสบาย แต่ปัญหาก็คือหน้า
หนาวนี่แหละ แค่อายุเฉยๆ ก็หนาวตายอยู่แล้วไม่อยากเอามือจุ่มลงไป
ในน้ำเย็นๆ อีก”

ยิ่งไปกว่านั้นเขายังบ่นอีกว่า

“เต้าหู้ก่อนหนึ่งขายราคาสิบกว่าเยนน่าหงุดหงิดจะตายใครจะไป
อยากทำ ถ้าจะค้าขายก็ควรจะได้เงินก้อนใหญ่ในครั้งเดียว”

“จะขายของใหญ่ๆ หรือ อย่างบ้านหรือเครื่องบิน”

“นั่นก็ดี แต่ของเล็กๆ ก็มีวิธีขายได้ที่ละมากๆ เหมือนกัน แล้วยัง
มีการขายของที่จับต้องไม่ได้อยู่อีก”

“ของที่จับต้องไม่ได้หรือ อย่างเช่นอะไรบ้างล่ะ แล้วของแบบนี้จะ
ขายได้ยังไงกัน”

殺人の門

ผมหัวเราะ แต่คุระโมจิกลับทำหน้าตาเย้ยหยัน

“นายนี้ช่างไม่รู้อะไรเลย ในโลกนี้ยังมีคนที่ทำธุรกิจขายของที่จับต้องไม่ได้อยู่ตั้งเยอะ”

ผมมารู้หลังจากนั้นไม่นานว่าคุระโมจิไปเอาความคิดแบบนี้มาจากไหน แต่ในตอนนั้นผมคิดแค่ว่าเขาเป็นคนที่ชอบพูดอะไรแปลกๆ อยู่เรื่อย คนที่พาผมไปร้านเกมครั้งแรกก็คุระโมจินี้แหละ สมัยนั้นเกมเซ็นเตอร์ยังมีไม่มากและเครื่องเล่นเกมก็อยู่ในสวนสนุกบนดาดฟ้าของห้างสรรพสินค้า แน่نونว่าเกมที่ต่อเข้ากับโทรทัศน์อย่างที่เห็นทั่วไปในปัจจุบันก็ยังมี ที่เห็นในสมัยนั้นก็มีแต่เกมพินบอลไม่กี่เกมยิงเป้า

คุระโมจิแทบจะไม่ควักเงินตัวเองออกมาเล่นเลย ตอนแรกเขาพาผมไปที่เครื่องเล่นเกมแล้วอธิบายว่ามันสนุกอย่างไร ซึ่งตอนนั้นเขาจะพูดจาได้คล่องผิดไปจากเดิม และเรื่องที่เขาพูดก็ทำให้ผมสนใจได้ทุกครั้ง

พอเห็นผมรู้สึกสนใจเต็มที่แล้วเขาก็จะชักชวนว่า “ว่าไง ลองดูสักครั้งใหม่”

ซึ่งผมก็ตกลงทันทีพร้อมทั้งหยิบกระเป๋าเงินขึ้นมา

แต่พอตอนจะหยอดเหรียญลงในเครื่องเล่นเขาก็จะพูดขึ้นว่า “ก่อนอื่นฉันจะเล่นให้ดูเป็นตัวอย่างก่อนนะ”

ผมเองก็ต้องการเห็นตัวอย่างก่อนอยู่แล้วจึงตอบไปว่า “ได้สิ” ตั้งแต่นั้นเขาก็เป็นคนแรกที่ได้เล่นตลอดมา

ถ้าเป็นเกมที่ได้อินสเล่นฟรีอีกครั้งเวลาทำคะแนนได้สูงสุดก็มักจะเป็นเขาที่เล่นเป็นคนแรกแทบทุกครั้ง แต่พอถึงตาที่ต้องหยอดเหรียญก็จะเป็นผมเล่น คุระโมจิมักทำคะแนนสูงสุดได้หลายครั้งทำให้ผมเล่นได้โดยไม่ต้องหยอดเหรียญเพิ่มเลย แต่พอเวลาพลาดไม่สามารถทำคะแนนสูงสุดได้เขาก็ไม่เคยออกเงินส่วนนั้น แต่จะทำท่าทางหงุดหงิดและระบายอารมณ์เอากับเครื่องเล่น ทำให้ผมไม่กล้าบอกให้เขาคืนเงินให้

คุระโมจิมักจะพาผมไปร้านตัดปลาทองและสมาธิบอปล่อยให้ด้วย เช่นกัน ปกติจะไม่พบร้านพวกนี้นอกเทศกาลงานวัดประจำปี ผมจึงรู้สึกแปลกใจหน่อยๆ ตอนไปครั้งแรก

ที่นั่นคุระโมจิก็ไม่เคยใช้เงินตัวเองเลยแต่ก็ไม่ถึงกับใช้เงินของผม แค่ยื่นมองผมเล่นอยู่ข้างๆ และคอยแนะนำเป็นบางครั้งเท่านั้น ผมเคยชวนเขาเล่นหลายครั้งแต่ก็ได้คำตอบเดิมๆ กลับมาเสมอ “ไม่ละ ฉันเล่นมาเยอะจนเบื่อแล้ว อีกอย่างฉันชอบดูคนอื่นเล่นมากกว่า”

พอเที่ยวเล่นกับคุระโมจิบ่อยๆ เงินค่าขนมของผมก็ร่อยหรอลงไปเรื่อยๆ แต่ผมก็ไม่คิดจะเลิกคบกับเขาเลย เป็นเพราะว่าการคบกับเขาทำให้ผมได้เจอกับเรื่องแปลกๆ ใหม่ๆ เสมอ และความแปลกใหม่นั้นก็ช่วยปลอบประโลมผมซึ่งค่อยๆ หดที่פקพิงจิตใจจากครอบครัวตัวเองในตอนนั้น

เวลาไม่ได้ออกไปเล่นกับคุระโมจิผมก็มักจะไปที่เรือนเล็กเสมอ ยาก็จะจับมือและลูบผม และฟังเรื่องที่ผมเล่าเกี่ยวกับที่โรงเรียนอย่างสนุกสนาน

แต่ความจริงแล้วผมเกลียดยา

เรื่องแรกที่เกลียดคือกลิ่นซึ่งออกมาจากตัวของยา เป็นกลิ่นของฝุ่นผสมเชื้อราและกลิ่นยาทาแก้ปวดและลูกเหม็นปนๆ กัน ยาไม่ได้อาบน้ำมานานแล้วคุณโทมิจะเป็นคนทำหน้าที่เช็ดตัวให้ แต่ผมก็แทบจะไม่เห็นคุณโทมิเช็ดตัวให้ยาเลย

ผิวของยาสำหรับผมแล้วเป็นสัมผัสที่ชวนให้หม่นหมองใจ พอถูกมือที่เหยียดยื่นและหยาบกร้านนั้นโดนตัวก็ขนลุกแล้ว พอมองไปที่ใบหน้าผมก็ชอบบอกตรงๆ ว่าไม่ค่อยมีความสุขที่ได้เห็นเท่าไร

ทั้งดวงตาสีโกลและแก้มตอบผอม ผมก็ร่วงจนเกือบหมดเหลือแต่หน้าผากกว้างๆ ดูเหมือนหนังหุ้มกระดูกบางๆ เท่านั้น

殺人の門

ทั้งๆ ที่เกลียดขนาดนั้นแต่ทำไมผมถึงยังไปหาอยู่ที่ห้องอยู่อีก นั่นก็เป็นเพราะผมมีแผนยังง່งละ ทุกครั้งที่ผมบอกว่าจะเล่าเรื่องที่โรงเรียนให้ฟัง ยาก็จะพูดเหมือนกันทุกครั้งว่า

“อ้อ ใช่แล้ว ต้องให้ค่าขนมสินะ”

หลังจากที่เอามือล้วงเข้าไปใต้ผ้าห่มสักครู่ก็ได้กระเป๋เงินทำจากผ้ายาคั่วเงินเหรียญออกมาแล้วบอกว่า

“ห้ามบอกพ่อกับแม่นะ” ก่อนจะยื่นเงินให้ผม

ผมรับเงินนั้นมาและขอบคุณ ในตอนนั้นผมซึ่งยังเด็กได้แต่สงสัยว่าอย่าป่วยนอนติดเตียงแต่ทำไมกลับมีเงินเยอะได้ แน่นนอนว่าผมไม่เคยพูดเรื่องนี้กับพ่อแม่เลย เพราะแม้ว่าบ้านเราจะพอมีฐานะเมื่อเทียบกับบ้านอื่นๆ ในละแวกนี้ แต่ไม่รู้ว่ทำไมทั้งพ่อทั้งแม่ผมต่างก็จู้จี้เรื่องเงินเป็นพิเศษ หากผมอธิบายเหตุผลไม่ได้ว่าจะเอาเงินไปทำอะไรก็อย่าหวังเลยว่าจะได้เงินแม้แต่แดงเดียว ถ้าหากผมบอกว่าได้เงินจากย่าล่ะก็เป็นได้โดนยึดเงินจนไม่เหลือแน่นอน

เป็นที่รู้กันว่าแม่เกลียดย่า เพราะผมได้ยินแม่พูดให้ร้ายย่าทางโทรศัพท์อยู่บ่อยๆ

“ไม่นึกเลยว่าแกจะมาจะนอนติดเตียงแบบนี้ น่ารำคาญที่สุด แต่ก็นะดีแล้วละที่ไม่ต้องมาเจอหน้ากันปล่อยให้แม่บ้านดูแลไป ก็ถือว่าเป็นโชคดีของฉัน ลองเดินได้ขึ้นมาแล้วมายุงวุ่นวายเหมือนเมื่อก่อนสิฉันคงแย่ หืม? ฮื่อ แหมน่าจะเป็นแบบนี้มานานแล้ว ฮื่อ ฮื่อ”

เสียงพูดเบาๆ เพื่อไม่ให้ใครมาได้ยินเข้าและเสียงหัวเราะเป็นช่วงๆ นั้นทำให้ผมได้รู้ถึงความร้ายกาจอย่างหาที่สิ้นสุดไม่ได้ของแม่ แม้แต่ผมก็ยังเข้าใจความหมายของคำว่า “น่าจะเป็นแบบนี้มานานตั้งนานแล้ว” แต่หลังจากนั้นนานมากผมถึงได้รู้ว่าตั้งแต่ที่แม่เข้ามาเป็นสะใภ้บ้านนี้ก็ถูกแม่สามีกลั่นแกล้งรังแกจนต้องทุกข์ใจมาโดยตลอด

ผมเองก็รู้ว่าพ่อคิดอย่างไรกับแม่ตัวเองกันแน่ เพราะผมแทบจะ

ไม่เคยเห็นพ่อพูดถึงย่าเลย แต่ที่พ่อจะรู้สึกถึงความลำบากใจของพ่อที่ต้องเป็นคนกลางระหว่างแม่ที่แก่ชรา กับภรรยาที่ชอบเอาชนะอยู่เหมือนกัน ผมรู้ว่าพ่อแอบไปที่เรือนเล็กโดยไม่ให้แม่รู้ พ่อที่ผมเห็นตอนนั้นจะก้มตัวห่อไหล่ให้ตัวลีบเล็กลงราวกับว่าไม่อยากให้ใครมาเห็นเข้า

แต่พอมานึกถึงเสียงครางของคุณโทมิตอนที่แอบอยู่ในตู้เก็บของ แล้วผมก็รู้สึกสับสนเล็กน้อย พ่อแอบมีซู้ในบ้านและให้ซู้คนนั้นดูแลแม่ซึ่งแก่ชราของตนเอง เป็นปริศนามาจนถึงปัจจุบันซึ่งผมยังไม่อาจเข้าใจพ่อได้เลย

บอกได้เพียงแต่ว่าความบิดเบี้ยวในจิตใจของคนในบ้านผมล้วนแล้วแต่เกิดขึ้นจากหญิงชราที่นอนป่วยติดเตียงในเรือนเล็กนั้น และความบิดเบี้ยวก็อาจจะดำเนินมาจนถึงจุดแตกหักแล้วก็ได้

หญิงชราที่ว่าเสียชีวิตลงเมื่อต้นฤดูหนาว และคนที่พบศพก็ไม่ใช่ใครอื่นคือตัวผมเอง

2

ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ผมขาดสนเรื่องเงิน

พูดอย่างนี้อาจดูไม่เหมือนนักเรียนประถม แต่นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นหรืออยากจะอวดอะไรเลย ผมไม่มีเงินจริงๆ

นั่นเป็นเพราะว่าผมมีสิ่งที่คุณชอบมากเป็นพิเศษอยู่ และมันทำให้ผมใช้ค่าขนมที่มีอยู่เพียงน้อยนิดไปเกือบหมด แม้แต่จะไปร้านขนมที่ชอบก็ยังไม่ได้

สิ่งที่คุณชอบมากเป็นพิเศษนั้นก็คือเกมหมากล้อม ซึ่งเป็นเกมที่คุระโมจิสอนให้เหมือนเคย แน่نونว่าผมรู้จักการเล่นหมากล้อมอยู่แล้ว สิ่งที่เขาสอนผมก็คือวิธีเพิ่มค่าขนมด้วยการเล่นหมากล้อมต่างหาก

殺人の門

ที่ที่ผมถูกคุระโมจิพาไปเป็นย่านที่อยู่อาศัยริมแม่น้ำซึ่งมีบ้านหลังเล็ก ๆ มุงหลังคาสังกะสีปลูกติด ๆ กันอย่างแน่นหนาและปลายทางก็คือบ้านหลังหนึ่งในนั้น ด้านหน้ามีสภาพโคมระยงมองแทบไม่ออกว่ามีทางเข้า เห็นแค่ประตูซึ่งติดกุญแจที่เสียแล้ว เป็นทางเข้าที่แม้แต่พวกผมซึ่งเป็นเด็กประถมยังต้องคอยระวังด้านบนศีรษะไม่ให้ชนกับอะไรเข้า

ข้างในเป็นห้องปูพื้นหินขัด มีโต๊ะเล็กๆ หนึ่งตัวและเก้าอี้ที่หันหน้าเข้าหากัน บนโต๊ะมีกระดานหมากล้อมตั้งไว้และที่ผนังห้องแขวนกระดานซึ่งเขียนกฎกติกาการเล่นหมากล้อมเอาไว้

พอคุระโมจิตะโกนเรียกก็มีผู้ชายคนหนึ่งเปิดประตูเลื่อนแบบญี่ปุ่นออกมาทันที เขาใส่กางเกงสำหรับทำงานช่างและสวมเสื้อคลุมสั้นแบบญี่ปุ่นเก่า ๆ สำหรับผมแล้วมองเห็นว่าเป็นคนแก่มาก ๆ แต่พอมานึกอีกทีตอนนี้เขาอาจจะอายุแค่สามสิบกว่า ๆ ก็ได้ ทรงผมที่นั่นจะเป็นทรงสกินเฮดแต่เดิมในตอนนี้นิ้วยาวขึ้นจนไม่เหลือเค้าทรงเดิมแล้ว

คุระโมจิยื่นเหรียญร้อยเยนให้เขาสองเหรียญ เขารับมาและเอามันวางไว้บนโต๊ะแล้วนั่งลงที่ฝั่งตรงข้าม จากนั้นก็หยิบเอาตัวหมากล้อมขึ้นมาจากใต้โต๊ะ คุระโมจิจึงนั่งลงตรงเก้าอี้ด้านหน้า

ไม่มีการสนทนาอะไรกันมากนักการแข่งขันหมากล้อมก็เริ่มขึ้นโดยที่คุระโมจิเป็นฝ่ายเริ่มวางหมากก่อน ผมยืนอยู่เอียง ๆ ด้านหลังคอยมองการแข่งขันไปด้วย

กระดานแรกผู้ชายในร้านชนะไปอย่างง่ายดายเพราะคุระโมจิเดินหมากพลาดครั้งใหญ่ตอนช่วงกลาง ๆ ซึ่งผมเห็นความผิดพลาดตอนนั้นแล้ว แต่จะบอกก็ได้ เพราะบนป้ายนั้นเขียนไว้ว่า ‘บอกไว้ ปรับหนึ่งร้อยเยน’

กระดานที่สองชนะได้อย่างสวยงาม ทั้งคุระโมจิทั้งผู้ชายในร้านเดินหมากอย่างไม่พลาดเลย และสุดท้ายคุระโมจิก็แสดงฝีมือเอาชนะมาได้ ทำให้อีกฝ่ายต้องพูดเบา ๆ ว่า “โดนเข้าจนได้” นั่นเป็นครั้งเดียวที่ผมได้ยินเขาพูดระหว่างการแข่ง

พอเริ่มกระดานที่สาม เป็นการแข่งที่ทำให้ผู้ชนะที่ก้อย่างมากแต่สุดท้ายคนที่ได้ชัยชนะไปก็คือผู้ชายในร้าน

“ทาจิมะก็เล่นบ้างดี ถ้าเป็นนายล่ะก็ชนะได้แน่นอน” คุระโมจิบอกกับผม

จากที่คุระโมจิอธิบายให้ฟังก็คือจ่ายเงินให้ผู้ชายในร้านสองร้อยเยนแล้วจึงแข่งเล่นหมากล้อมสามกระดาน ถ้าชนะได้สองกระดานก็จะได้เงินห้าร้อยเยน ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าหากชนะสองกระดานติดกันก็จะได้เงินหนึ่งพันเยน สำหรับเด็กประถมอย่างผมในตอนนั้นเงินหนึ่งพันเยนเป็นเงินก้อนใหญ่มาก

ผมลังเลเล็กน้อยแต่ก็ตัดสินใจลองดู ผมจ่ายเงินสองร้อยเยนให้ผู้ชายในร้านแล้วนั่งแทนที่คุระโมจิ ผมมั่นใจว่าตัวเองเล่นหมากล้อมเก่งพอสมควรและจากที่ดูคุระโมจิเล่นก็เห็นว่าผู้ชายในร้านไม่ได้เล่นเก่งอะไรมากมาย

กระดานแรกผมชนะ เป็นชัยชนะที่เหนือความคาดหมายจึงทำให้โล่งใจ คุระโมจิที่ยืนข้างๆ ก็ปรบมือและร้องว่า “เย้ แบบนี้ได้พันเยนแน่นอน”

ผมรู้สึกฮึกเหิมหัวใจพองโตคิดไปก่อนแล้วว่าเอาเงินหนึ่งพันเยนไปทำอะไรบ้าง

แต่ทว่ากระดานที่สองผู้ชายในร้านก็เปลี่ยนวิธีการเล่น ผมซึ่งกำลังงอแงก็เดินหมากพลาดทำให้ไม่ชนะสองกระดานติดกัน คุระโมจิกระต๊อบเท้ากับพื้นอย่างเจ็บใจ “เสียดาย เล่นให้ระวังหน่อย”

แน่นอนว่าผมเล่นกระดานที่สามอย่างระมัดระวัง ถ้าหากแพ้ตครั้งนี้ นอกจากจะไม่ได้เงินหนึ่งพันเยนแล้วสองร้อยเยนก็ไม่ได้คืน

แต่การอ่านเกมพลาดส่งผลมาถึงตอนนี้ทำให้ถูกเอาชนะไปจนครบสองกระดาน เพราะไม่คิดว่าผู้ชายของร้านจะเป็นคนเก่งอะไรทำให้ยิ่งเจ็บใจมากขึ้น

殺人の門

วันนั้นผมใช้เงินไปทั้งหมดหกร้อยเยน หมายความว่าผมยังเล่นต่ออีกสองครั้ง แต่ผลลัพธ์ก็ยังคงเหมือนเดิมทุกๆ ที่เดินหมากดีแล้วแต่สุดท้ายก็ถูกเอาชนะไปจนได้ ผมก็รู้ว่าทำไมถึงเอาชนะไม่ได้เหมือนกัน

ตั้งแต่นั้นมาผมก็ไปเล่นพนันหมากล้อมทุกๆ สองหรือสามวัน ถ้าหากอีกฝ่ายเก่งจนไม่น่าเอาชนะได้ก็ว่าไปอย่างแต่ผมหวัดเอาชนะได้หลายต่อหลายครั้ง ความจริงก็ไม่เคยแพ้แบบหลุดลุ่ยเลยมีแต่รู้สึกว่าคุณเอาชนะได้ทุกครั้ง และรางวัลหนึ่งพันเยนจากการชนะติดกันสองกระดานก็ช่วยวนเป็นอย่างมาก เครื่องเล่นเกมในเกมนินเทอ์หรือดักปลาของก็สนุก แต่ถึงจะเล่นเก่งแค่ไหนก็ไม่ได้ทำอะไรทำให้ความน่าสนใจต่างกันมาก

นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ผมต้องการเงินค่าขนมเพิ่ม แต่เนื่องจากบอกไม่ได้ว่าจะเอาเงินไปทำอะไรขอจากพ่อหรือแม่ไม่ได้ ที่ฟังในเวลาอย่างนี้ของผมก็มีแค่ที่เดียว ผมจึงแอบไปหาย่าซึ่งนอนอยู่ที่เรือนเล็กตั้งแต่เข้ายังไม่มีการตื่น

ผมเปิดประตูบานเลื่อนที่มีคราบอะไรบางอย่างติดอยู่และร้องเรียกเป็นทำนอง “ย่าครับ”

ย่านอนหลับตาเฉยปากครึ่งหนึ่ง ในห้องยังมีกลิ่นเหมือนทุกครั้ง และรู้สึกเย็นกว่าทุกที่ที่มา อากาศในห้องคงจะหยุดนิ่งไม่มีการถ่ายเท จนผมเปิดประตูบานเลื่อนออก

“ย่าครับ” ผมลองเรียกอีกครั้ง แต่จะทำเสียงดังกว่านี้ก็คงไม่ได้ เพราะกลัวจะมีใครมาพบเข้า โดยเฉพาะแม่ซึ่งผมไม่อยากจะรู้เรื่องนี้เลย

ไม่มีการตอบสนองจากย่า แม้แต่จะขยับเปลือกตาสักนิดก็ไม่มี ผมเลื่อนบานประตูปิดและค่อยๆ คลานเข้าไปใกล้ๆ ที่นอนทำให้ได้กลิ่นคนแก่เหมือนเคย

ผมคิดว่าย่าคงจะหลับอยู่จึงลองเขย่าตัวย่านอนบนพูกที่นอนดู แต่ร่างของย่าขยับเพียงเล็กน้อยราวกับตุ๊กตา แข็งและเย็นราวกับก้อนหิน

ย่าเป็นคนนอนกรนเสมอ แต่คราวนี้เธอย่าว่าแต่เสียงกรนเลยแม้แต่ลมหายใจก็ไม่มีผ่านออกจากปากที่กำลังอ้าอยู่นั้น

ย่าอาจจะตายแล้วก็ได้ ผมคิดอย่างนั้น

ผมไม่เคยเห็นศพคนตายมาก่อนจึงไม่รู้ว่านี่เป็นสภาพนั้นจริงๆ หรือ ไม่ เคยเห็นแต่ซากหมาแมวหรือแมลงที่ตายแล้ว แต่สำหรับผมการตายแบบนี้ก็เหมือนกับของเล่นที่เสียแล้วเท่านั้นเอง แม้จะพอรู้ว่าสภาพเดียวกันนี้ก็เกิดกับมนุษย์ได้เหมือนกันแต่ก็ไม่เคยพบเจอกับตัวมาก่อน

ผมตัดสินใจไม่คิดต่อว่าย่าตายไปแล้วหรือไม่ สิ่งสำคัญสำหรับผมตอนนี้มีแค่ว่าไม่มีวีแววว่าย่าจะขยับตัว นั่นก็หมายความว่า เป็นโอกาสดีของผมที่จะหยิบเอาเงินค่าขนมมาได้อย่างง่ายดาย

ถ้าไม่รีบอาจถูกแม่จับได้

ผมค่อยๆ เลิกผ้าห่มออกอย่างกล้าๆ กลัวๆ จนมองเห็นร่างกายผอมๆ ของย่า ซุดนอนคอกว้างเผยให้เห็นกระดูกซี่โครงที่โผล่ และกลิ่นยาที่ผมเกลียดก็ยิ่งทวีความแรงขึ้นเป็นเท่าตัว

ผมมองหากระเป๋าเงินจนเจอโดยใช้เวลาไม่นานนัก ย่าเอามือกำกระเป๋าเงินวางไว้บนหน้าท้อง มีสร้อยคล้องกระเป๋ารูปค้อนนำโชคเล็กๆ โผล่ออกมาจากนิ้วผอมๆ รวากับกิ่งไม้แห้งให้เห็น

ผมหลบตาพยายามไม่มองหน้าย่าแล้วเอื้อมมือไปหยิบกระเป๋าเงินแต่นิ้วมือทั้งสองข้างของย่ากำกระเป๋าเงินเอาไว้แน่น แม้จะออกแรงดึงก็ไม่ขยับเลย ไม่ว่าจะออกแรงดึงแค่ไหนก็ไม่ไหวตึง ทำให้ผมคิดว่า ความจริงแล้วย่ายังมีชีวิตอยู่และไม่ยอมส่งกระเป๋าเงินให้เด็ดขาด

แต่จะให้ผมเลิกล้มความตั้งใจก็ไม่ได้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องเอาเงินมาให้ได้ผมจึงใช้ทั้งสองมือแกะนิ้วที่กำกระเป๋าเงินไว้แน่นออกทีละนิ้ว นิ้วของย่าไม่เหลือความยืดหยุ่นแถมยังเย็นเฉียบ เป็นสัมผัสคล้ายๆ กับตอนจัดรูปร่างของรูปปั้นดินน้ำมันที่เกือบแห้งแล้ว

ในที่สุดก็เอากระเป๋าเงินมาได้ ผมเปิดดูข้างใน มีธนบัตรรูปอโถ

殺人の門

ฮิโรฟุมิและอิวาคูระ โทโมมิอยู่หลายใบ แกมโซโทคุโทชิอิกหลายใบ ผมร้อง ตะโกนด้วยความดีใจอยู่ในใจเพราะได้เงินก้อนใหญ่ขนาดนี้ครั้งสุดท้ายก็ ตั้งแต่ได้เงินปีใหม่จากญาติซึ่งนานมากแล้ว

เมื่อบรรลุป้าหมายเรียบร้อยก็ไม่มีความจำเป็นที่จะอยู่ในห้องนี้อีกต่อไป ผมคลุมผ้าห่มไว้ตามเดิมแล้วลุกขึ้นยืนพยายามไม่มองหน้าย่า แต่แล้วก็มีแวบหนึ่งที่บังเอิญเหลือบไปเห็นเข้าทำให้ผมต้องตกใจสุดขีด

เพราะผมคิดไปเองว่าย่ากำลังลืมตาอยู่ ไม่เพียงเท่านั้นยังจ้องมาที่ หลานชายเลวๆ ซึ่งแอบมาขโมยเงินอีกด้วย

ผมไม่กล้าหันไปมองตรงๆ ให้แน่ใจ เพราะทันใดนั้นความหวาดกลัว ก็เข้าสู่ใจทำให้ผมรีบผละตัวออกห่างจากที่นอนราวกับตุ๊กตาไขลานที่ ฟันเฟืองหลุดออก ในตอนนั้นรู้สึกไปถึงว่าย่าอาจจะพูดอะไรออกมาก็ได้ ผม รีบออกจากห้องอย่างระวังตัวไม่ให้ใครได้ยินเสียงและหนีออกไปให้ไกลจาก ตรงนั้นโดยเร็วที่สุด

กว่าจะมีเสียงร่ำไห้เพราะมีคนไปพบว่าย่าตายแล้วก็หลังจากนั้น ประมาณหนึ่งชั่วโมง

คุณหมอนิชิยามะซึ่งเป็นเพื่อนเล่นไปเล่นกระจอกกับพ่อและเป็น เพื่อนบ้านใกล้เคียงมาถึงและตรวจชันสูตรร่างของย่า ผมอยากจะไปดูด้วย แต่คุณโทมิห้ามไว้จึงเข้าไปในห้องนั้นไม่ได้

ทั้งๆ เป็นที่รู้กันว่าย่าตายแล้วแต่คุณหมอนิชิยามะก็ไม่ออกมาจาก ห้องเสียที พร้อมกับแม่ซึ่งอยู่ในห้องนั้นด้วยกำลังพูดคุยอะไรกับคุณหมออยู่

งานศพจัดขึ้นในคืนนั้น เป็นวันที่มีแต่ความร่ำไห้และยุ่งเหยิง พอ ช่วงบ่ายไม่เพียงแต่ญาติๆ เพื่อนบ้านคนรู้จักใกล้เคียงก็พากันมา แล้ว การเตรียมงานศพอย่างกะทันหันที่บ้านผมก็เริ่มขึ้น มีการจัดแท่นวางชัน ดอกไม้ที่หน้าห้องพระ และวางโลงศพในจุดที่สมควร

ผมไม่รู้ว่าจะทำที่สุดแล้วสรุปว่าย่ำตายเพราะสาเหตุอะไร แต่ผม
ได้ยินคำว่าตายจากโรคชราจากบทสนทนาของพวกเขาญาติๆ

ผมถามน้ำซึ่งเป็นน้องชายแท้ๆ ของแม่ว่าตายจากโรคชรา
หมายความว่าอะไร น้ำอธิบายด้วยคำพูดที่เข้าใจง่ายกับผมว่า

“คาสึยุกิมีพลาโมเดลที่ใช้มอเตอร์ทำให้เดินได้อยู่ใช่ไหมล่ะ ฟุน
จำลองธันเดอร์เบิร์ดไป พอนานๆ ไปสุดท้ายมันก็ไม่เดินแล้วใช่ไหม รู้ไหม
ว่าเพราะอะไร”

“เพราะแบตเตอรี่หมดใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้ว สุดท้ายแล้วนะนะ มนุษย์ก็เหมือนกันนั่นแหละ ถึงจะไม่
มีอะไรเสียแต่ก็ต้องมีสักวันที่แบตเตอรี่หมดและหยุดเดิน แบบนั้นเขาเรียก
ว่าตายจากโรคชราไงล่ะ แต่มนุษย์จะต่างจากพลาโมเดลก็ตรงที่เปลี่ยน
แบตเตอรี่ใหม่ไม่ได้”

ถ้าอย่างนั้นมนุษย์ก็เหมือนกับเครื่องจักรสินะผมคิด การรักษา
ทางการแพทย์ก็เหมือนกับการซ่อมเครื่องจักร พอคิดอย่างนั้นก็รู้สึกว่าคุณ
ตายไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่อะไรเลย แค่เครื่องชำรุดและไม่สามารถซ่อมกลับ
มาให้ใช้งานได้เหมือนเดิมอีกก็เท่านั้น

งานศพดูเหมือนงานเลี้ยงมากกว่างานพิธีรำลึกถึงคนตายเสียอีก
มีโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่ไม้รู้ชนมาจากไหนมากมายวางเรียงอยู่ บนโต๊ะเรียง
รายไปด้วยอาหารจากร้านใกล้ๆ บ้านที่เอามาส่งให้ มีคนเข้าออกเปลี่ยน
หน้ากันมากมายและมาหยุดที่อาหารบนโต๊ะนั้น ทั้งเหล่าเบียร์ก็มีเตรียม
ไว้ไม่ขาด ในบรรดาแขกที่มางานศพมีคนที่นั่งมาจนพูดไม่รู้เรื่องอยู่ในห้อง
รับแขก จนมีหลายคนพูดกลับหลังว่าเขาเป็นแบบนี้ประจำนั่นแหละ

แน่นอนว่าพ่อและแม่ซึ่งเป็นเจ้าภาพงานศพต่างก็วุ่นวายกับการ
ต้อนรับแขกที่มา พวกเขาที่มาต่างก็ทำท่าและพูดแสดงความเสียใจต่างๆ
นานา ส่วนพ่อกับแม่ก็ทำท่าทางเสียใจและแสดงความขอบคุณแขกเหล่า
นั้น แต่แม่ผมก็ยังไม่วายจะพูดกับญาติฝั่งตัวเองว่า “ในที่สุดก็หมดกังวล

殺人の門

เสียชีวิต” พร้อมทั้งขยิบตาข้างหนึ่งบอกเป็นนัย ส่วนอีกฝ่ายก็พยักหน้ารับรู้ถึงความหมาย

วันรุ่งขึ้นเป็นพิธีเผา มีแขกมามากกว่างานศพเมื่อคืนนี้เสียอีก สำหรับผมแล้วมันเป็นพิธีที่น่าเบื่อ ดีใจอยู่แค่เรื่องเดียวคือได้หยุดเรียน แต่ตอนที่ต้องมาทนฟังพระสวดกับทนวงฉันท์ผมก็คิดว่าไปโรงเรียนน่าจะดีกว่า

ก่อนจะเคลื่อนโลงศพไปยังเตาเผา ชายชุดดำบอกกับทุกคนว่าให้ทุกคนมากล่าวลาเป็นครั้งสุดท้าย ผมไม่รู้จักชายชุดดำมาก่อนคิดว่าน่าจะเป็นคนของบริษัทรับจัดงานศพ

ญาติๆ ทุกคนต่างก็พากันเข้ามาวางดอกไม้ลงในโลงศพ มีหลายคนที่ร้องไห้

“คาสึยุกิก็มาลาอย่าด้วยสิ” พ่อพูดกับผม

“ไม่เอาหรอก” ผมตะโกน “ไม่ ไม่ ไม่”

เพราะท่าทีที่เห็นข้อความคาดหมาย คนที่อยู่ในงานต่างก็เริ่มกระวนกระวายใจ โดยเฉพาะพ่อกับแม่ของผมที่มีท่าทางกระอักกระอ่วนแล้วทั้งสองคนก็เข้ามาจับแขนผมคนละข้างพาผมเดินเข้าไปจนถึงหน้าโลงศพ

“ไม่เอา อายากจะอ้วก”

ผมสะบัดมือของพ่อแม่ให้หลุดออก แต่สิ่งที่ตามมาคือฝ่ามือของพ่อซึ่งพาดเข้าที่หน้าผมเต็มแรง

“อย่าพูดอะไรโง่ๆ รีบๆ เอาดอกไม้วางเร็วๆ เลย”

พ่อเอาดอกไม้ยัดใส่มือผมแล้วจับมือผมให้วางมันลงในโลงศพ ตอนนั้นเองผมก็เห็นหน้าของย่า ย่าซึ่งดูเหมือนโครงกระดูกกำลังนอนยิ้มอยู่ในโลงศพ เป็นยิ้มที่ทำให้ผมยิ่งเกิดความกลัวจนตัวสั่น

รอบๆ ตัวของย่าไม่มีกลิ่นยาที่ผมเกลียดแต่เป็นกลิ่นดอกไม้ที่พุ่งขึ้นมา ทันทีที่ผมได้กลิ่นดอกไม้ความรู้สึกคลื่นไส้อยากอาเจียนก็เข้าจู่โจม

ผมผงะตัวออกก็ให้ห่างจากโลงศพไม่ได้ยินว่าพ่อตะโกนว่าอะไรบ้าง ผมอาเจียนออกมาอย่างหนักตรงนั้นเอง เพราะก่อนหน้านี้ดื่มน้ำส้มเข้าไป จึงเห็นสีของน้ำส้มนองอยู่ที่ปลายเท้า

กว่าที่ท้องไส้จะสงบก็เป็นตอนที่นั่งรอหน้าเมรุเผาศพแล้ว สำหรับผมซึ่งไม่มีลูกพี่ลูกน้องวัยใกล้เคียงกันจึงไม่รู้จะทำอะไรได้แต่มองพวกผู้ใหญ่อยู่เฉยๆ พ่อบอกแม่ว่าอย่าให้ผมกินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะกลับถึงบ้าน จึงกินขนมที่เตรียมเอาไว้ในงานไม่ได้ แต่ผมก็ไม่อยากกินอะไรทั้งนั้น

ตัวผมเองก็ไมู้เหมือนกันว่าทำไมถึงได้ตื่นกลัวชะขนาดนั้น ทั้งๆ ที่วันก่อนฟังน้ำพูดก็รับรู้แล้วว่าคนก็เหมือนเครื่องจักร ความตายก็เหมือนกับเครื่องจักรเสียไม่ทำงานแล้ว และศพก็เป็นแค่วัตถุก้อนหนึ่งเท่านั้น แล้วทำไมกัน

พวกผู้ใหญ่พูดคุยกันและดื่มเหล้าไม่กินน้ำชา ที่ผมคิดว่ามันแปลกก็คือมีคนไม่น้อยที่กำลังหัวเราะ แม่ของผมเองแม้จะไม่ได้หัวเราะออกมาแต่ก็มีสีหน้าที่ดูมีชีวิตชีวากว่าเดิม แม้แต่พ่อผมก็มีท่าทางว่าหมดกังวล ผมเฝ้ามองดูทุกคนที่นั่นแล้วก็คิดว่าพวกผู้ใหญ่คงเข้าใจดีว่าศพคนตายเป็นแค่เครื่องจักรกลที่หมดสภาพแล้วเท่านั้น

การเผาศพใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงแล้วผมก็ถูกพาไปยังที่เก็บเถ้าอัฐิ พ่อกับแม่คงกังวลว่าผมจะโวยวายก่อเรื่องอีก แต่ก็ไม่ต้องห่วงแล้ว เพราะพอผมเห็นกระดูกที่กลายเป็นฝุ่นผงซี้เข้าไปแล้วก็คิดในใจว่า “อ้อก็เท่านั้นเอง” แม้แต่ศพที่นำกล้วเผาไฟแล้วก็แทบจะไม่เหลืออะไร และเรื่องของตัวเองขโมยเงินยาาก็ไม่มีใครรู้

การตายของคนหนึ่งคนช่างเป็นเรื่องง่ายเสียจริงๆ นี่เป็นความรู้สึกของผมในตอนนั้น

วันรุ่งขึ้นหลังจากงานศพคุณโทมิกก็ไม่มาที่บ้านอีกเพราะถูกจ้างให้มาดูแลยาโดยเฉพาะ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

殺人の門

คุณโทมิจัดวางพวกเครื่องปรุงและอุปกรณ์ของใช้ต่างๆ ในครัวให้ตัวเองใช้สะดวก แต่ท่าทางแม่ผมจะไม่พอใจจึงหาเวลามาจัดครัวใหม่ด้วยตัวเอง ดูเหมือนว่าแม่อยากเปลี่ยนแปลงทุกอย่างใหม่หมดจึงทิ้งพวกขวดใส่น้ำตาล เกลือ และเครื่องปรุงต่างๆ ลงถังขยะจนหมดแม้จะยังมีเหลืออยู่ก็ตาม

เมื่อครบเจ็ดวันแรกพวกญาติๆ ก็มาที่บ้านอีกครั้งและวันนี้ก็เป็นวันงานเลี้ยงจริงจัง อาจเป็นเพราะมีแต่ญาติๆ ซึ่งสนิทรู้ใจกันดีจึงมีหลายคนที่ไม่ระวังสำรวมตัวอีกต่อไป

ญาติฝ่ายพ่อและฝ่ายแม่ผมดูเฉยๆ แล้วเหมือนจะสนิทสนมกันดี แต่แม้แต่เด็กอย่างผมก็รู้ว่าความจริงแล้วทั้งสองฝ่ายไม่ลงรอยกันนัก โดยเฉพาะพวกย่าคนรองและป้าๆ ฝ่ายพ่อผมก็มีท่าทางไม่พอใจที่สุดทำยมรดกของตระกูลรวมทั้งบ้านหลังนี้จะกลายเป็นของแม่ให้ใช้ได้ตามชอบใจ

“ที่นี่มีเนโกะก็ต่อเติมเสริมแต่งบ้านหลังนี้ได้ตามชอบแล้วสินะ เห็นเคยบอกว่าไม่ชอบบ้านเก่าแบบนี้ ในที่สุดความฝันก็เป็นจริงแล้ว” ย่าคนรองพูดกับลูกพี่ลูกน้องของพ่อพลางก็แบ่ปากไปด้วย “ไม่รู้จะทำไมตระกูลทาจิมะถึงมีแต่ผู้หญิง ญาติๆ ผมจึงมีแต่ผู้หญิงเต็มไปหมด

“อดทนมาจนถึงตอนนี้เลยหรือ”

“ใช่ ก็แหม ยังไงคุณพี่ก็ไม่ยอมเพราะชื่อเจ้าของบ้านหลังนี้ยังเป็นชื่อคุณพี่อยู่”

หืม อย่างนี้เ็นเอง ญาติผู้หญิงคนอื่นๆ ต่างพากันพยักหน้ารับรู้
ที่ผมแอบฟังบทสนทนาพวกนี้ได้ก็เพราะพวกหล่อนไม่มีใครเห็นว่าผมนั่งอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่ที่ซานบ้านริมทางเดินซึ่งมีประตูกั้นเอาไว้อีกที
“ไม่ใช่แค่เรื่องบ้านอย่างเดียว มิเนโกะเองก็เห็น้อยมาพอสมควรเลยนี่นา เห็นมีเรื่องวุ่นวายกับคุณป้าเยอะเหมือนกัน” ลูกพี่ลูกน้องของพ่อคนหนึ่งพูดขึ้น

“อ้อ เรื่องนั้นนะ” ญาติอีกคนพูดขึ้นอย่างมีนัยราวกับจะบอกว่าตัวเองรู้เรื่องดี

“ใครๆ ก็รู้ว่าตอนที่คุณบ้ายังแข็งแรงอยู่เข้มงวดกับมิเนะโกะมาก
เลยนี่”

“ก็ไม่ได้เข้มงวดอะไรขนาดนั้นหรอก สำหรับพวกฉันแล้วก็เรื่องปกติ
ฟังจากที่คุณพี่เล่าให้ฟังแล้วเลยคิดว่าต่อไปเวลาเลิกสะใภ้เข้าบ้านก็ต้อง
ดูให้ดีๆ นี่ถ้าคุณพี่ได้สะใภ้ที่ดีกว่านี้มาก็คงจะอายุยืนกว่านี้ เห็นพูดบ่อยๆ
ด้วยว่าเพราะมิเนะโกะนี่แหละทำให้อายุสั้นลงไปเยอะ”

“ก็อาจจะจริงอย่างที่ว่ะ ก็ดูสิ คุณบ้ายาโดนเอาตัวไปขังไว้ในห้อง
ที่เมื่อก่อนเป็นห้องซางาไซใหม่ละ ไม่ว่าจะใครถ้าได้ไปอยู่ห้องที่บ๊องๆ แสงแดด
ส่องไม่ถึงแบบนั้นทั้งวันอาการป่วยก็คงจะไม่ดีขึ้นหรอก”

“แถมหลังๆ มานี้ก็ไม่ได้ดูแลอะไรเลยไซ้ใหม่ละ เห็นจ้างแม่บ้านมา
ดูแลให้จัดการทั้งหมด”

“แล้วแม่บ้านคนนั้นก็งั้น” ย่าคนรองพูดต่อ “เห็นว่าเป็นคนหยาบๆ
ไม่สนใจอะไรเลย ทำอาหารก็ไม่อร่อยลำบากเรื่องอาหารการกินที่สุด”

พวกผู้หญิงต่างก็พากันถอนหายใจ

“แบบนี้ก็เหมือนกับคุณบ้ายาโดนมิเนะโกะฆ่าตายเลยนะเนี่ย”

หนึ่งในนั้นพูดออกมาทำให้ทุกคนต่างก็เงิบไป

“เดี๋ยวเถอะ ไม่ว่าจะยังไงนี่ก็พูดเกินไปแล้ว” ใครคนหนึ่งพูดปราม
แต่น้ำเสียงนั้นก็กลับฟังดูสนุกสนานกว่าคนอื่น

“ไม่เกินไปหรอก ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน” ย่าคนรองพูดขึ้น เป็น
คำพูดที่ไม่ใช่การพูดเล่นเลย

“ฉันคิดว่าคุณพี่โดนเขาฆ่าตาย แต่ไม่รู้ว่าจะตั้งใจหรือเปล่า”

พอได้ยินอย่างนั้นก็ไม่มีใครคิดจะเสริมบทสนทนาต่อทุกคนจึงเงิบ
ไปในที่สุด

ถูกฆ่า เพราะมีคำกล่าวหาที่ร้ายแรงขนาดนั้นผมจึงจำบทสนทนา
ได้ดี ในละครโทรทัศน์มีการฆาตกรรมให้เห็นอยู่บ่อยๆ จนเคยชินแล้ว แต่
ผมไม่เคยได้ยินคำนี้ในชีวิตจริงเลย

殺人の門

แม้แต่เด็กอย่างผมก็รู้ว่าแม่รอการตายของย่ามาตลอด แต่เรื่องที่ย่าไปอยู่ในที่แบบนั้นหรือตั้งใจจ้างแม่บ้านที่ไม่เอาใจใส่มาดูแลนั้นไม่เคยมีอยู่ในความคิดของผมมาก่อนเลย

นับแต่นั้นสายตาก็ผมมองแม่ก็ต่างออกไปจากเดิม

หลังจากงานศพย่าแล้วก็มีเรื่องยุ่งๆ ตลอดทำให้ไม่ค่อยมีเวลาได้กินข้าวกันพร้อมหน้าทั้งครอบครัว บทสนทนาของพ่อกับแม่ก็มีแต่เรื่องเงินที่ได้จากงานศพว่าใครให้มาเท่าไรและต้องคืนให้ใครเท่าไร ไม่มีการพูดถึงความรู้สึกเกี่ยวกับการตายของย่าออกจากปากทั้งสองคนให้ได้ยินเลย แม้แต่ครั้งเดียว

หลังจากพิธีเกี่ยวกับงานศพเสร็จหมดแล้วก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก คลินิกที่ปิดมาหลายวันก็เปิดทำการอีกครั้งและทั้งพ่อกับแม่ผมก็กลับไปยุ่งกับงานเหมือนเดิม

แม่เป็นคนทำอาหารแต่ไม่อร่อยเท่าคุณโทมิเคยทำ พุดง่ายๆ ก็คือเป็นอาหารที่ทำลวกๆ ให้เสร็จไป แต่พ่อไม่บ่นอะไรผมจึงพุดอะไรไม่ได้ พ่อเคยสอนผมว่าการติรสชาติอาหารเป็นการเอาแต่ใจ ในสมัยนั้นไม่ว่าบ้านไหนก็คงอยู่ในสภาพเหมือนๆ กัน

ทุกครั้งที่กินอาหารฝีมือแม่บางคราวผมก็แปลกใจขึ้นมา ย่าคนรองเคยพุดว่าย่าบ่นว่าอาหารที่คุณโทมิทำรสชาติแยกกินแทบไม่ได้ แต่ผมไม่เคยคิดอย่างนั้นเลย ส่วนพ่อก็ชมว่าอร่อยไม่ขาดปาก

ผมคิดว่าย่าน่าจะเป็นคนที่เอาแต่ใจที่สุดในบ้านเลย

ระหว่างที่กินข้าวอยู่พ่อกับแม่ไม่ค่อยจะพุดอะไรกันมากนักมีแค่บทสนทนาสั้นๆ เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายที่คลินิกเท่านั้น และหลังจากที่ย่าตายไปพ่อก็ไม่ค่อยจะยิ้มหรือหัวเราะและไม่ค่อยสนใจผมเหมือนเมื่อก่อน ทำท่าทางเหมือนคนกำลังคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา

แล้วข่าวลือแปลกๆ ก็เกิดขึ้นและแพร่สะพัดในช่วงนั้นเอง

เรื่องเกิดขึ้นระหว่างทางที่ผมใช้เดินกลับจากโรงเรียน ขณะที่ผมเดินอยู่คนเดียวก็มีเสียงเรียกมาจากข้างหลัง พอหันไปมองก็เห็นกลุ่มนักเรียนชั้นป.6 กำลังเดินเข้ามาใกล้ ผมจำได้ว่าคนหนึ่งในกลุ่มเป็นลูกชายเจ้าของโรงงานเหล็กใกล้ๆ บ้าน เขาตัวใหญ่หน้าตาดูแก่เกินวัยและมักทำตัวเป็นนักเลงเจ้าถิ่นในโรงเรียนเสมอ

เขาแสร้งยิ้มและหยุดยืนข้างหน้าผมแล้วก้มมองอย่างดูถูก

“เห็นเขากันว่าย่าของนายโดนฆ่าตายนี่นะ” เขาพูดกับผมโดยมีลูกน้องอีกสองคนที่ตามมามองหน้าผมอย่างสนใจ ใครรู้แล้วทุกคนก็หัวเราะ

“ไม่ใช่ซะ” ผมตอบด้วยเสียงสั่นเครือเพราะเคยได้ยินมาว่าเด็กชั้นป.6 พวกนั้นมักจะลงไม้ลงมือกับเด็กนักเรียนที่อยู่ชั้นต่ำกว่าทุกครั้งที่ไม่พอใจ

“โกหก ฉันได้ยินมาว่ายายแก่ที่บ้านหมอพินโดนเอายาพิษให้กินวันละนิดจนตาย”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอก”

พอผมเถียงอย่างเอาเป็นเอาตายทั้งสามคนก็หัวเราะพร้อมกันอย่างไม่เกรงใจ

“น่ากลัวจังเลย อย่าพูดอะไรมากจะดีกว่าเดี๋ยวโดนวางยาพิษในข้าวกลางวัน”

“เออ ใช่ๆ น่ากลัว น่ากลัว”

ลูกชายโรงงานเหล็กและพวกลูกน้องเดินนำหน้าออกไปแต่ก็หันมามองผมและกระซิบกระซาบกันหลายครั้งตลอดทาง

วันรุ่งขึ้น ดูเหมือนว่าทุกคนในชั้นเรียนจะรู้เรื่องข่าวลือกันหมดทุกคนคนอื่น ๆ ไม่มีใครเข้ามาพูดอะไร แต่คุระโมจิเป็นคนบอกผมเอง

“แต่ว่ามันไม่จริงใช่ไหมล่ะ” เขาถามผมเบาๆ

“เรื่องโกหกทั้งเพ ย่าตายเพราะโรคชราต่างหาก”

“หืม บอกว่าโรคชรา ก็หมายความว่าระบุนุสาเหตุการณ์ตายไม่ได้สินะ”

“ถึงอายุชัยแล้วนะ เหมือนของเล่นที่ถ่านหมดไง”

殺人の門

“แต่ว่านะ” เขายืนหน้าเข้ามาพุดใกล้ๆ หูผม “ฉันรู้ว่าเวลาที่มีคนแก่ตายแล้วไม่รู้ว่าเป็นโรคอะไร พวกหมอกก็ไม่อยากทำให้ยุ่งยากก็จะชอบบอกว่าตายเพราะโรคชรา”

“ถ้าตายเพราะยาพิษ ไม่มีทางที่หมอจะไม่รู้หรอก”

“นั่นก็เหมือนกัน เห็นเขาว่าไม่ใช่หมอจะรู้ได้ง่ายๆ นะ ก็คนที่ตายจากยาพิษไม่ได้มีให้เห็นบ่อยๆ หมอส่วนมากก็จะไม่ตรวจให้ละเอียด”

“ไม่ใช่หรอก ไม่ใช่อย่างนั้น”

คงเป็นเพราะผมโมโหขึ้นมาจริงๆ หลังจากนั้นคุระโมจิก็ไม่ถามอะไรอีก

ในตอนนั้นผมคิดว่าเป็นเรื่องที่ลึกลับแต่ในพวกเด็กๆ เท่านั้น แต่เรื่องมันกลับบานปลายกว่าที่คิดเอาไว้มาก

เป็นที่รู้กันดีว่าคุณบ้ำร้านขนมปังใกล้บ้านเป็นคนที่มั่งคั่งดี แต่พอผมไปยืนหน้าตู้โชว์ขนมปังกลับทำหน้าที่ระอึกระอ่วนใจแล้วยิ้มเฟื่อนๆ ให้ผมและบอกว่า “วันนี้ไม่มีขนมปังที่คาสีชุกิชอบหรอกนะ” เป็นท่าที่ที่ไม่่ว่าใครก็ดูออกว่าอยากให้ผมเดินออกไปจากตรงนั้นให้เร็วที่สุด

ไม่เพียงแค่นั้นคุณบ้ำร้านขนมปังเท่านั้น ทุกคนที่ผมเจอหน้าต่างก็พากันทำสีหน้าและท่าทางแปลกๆ ตอนแรกก็คิดว่าผมน่าจะคิดไปเอง แต่คนที่มาบอกผมว่ามันไม่ใช่อย่างนั้นก็คือคุระโมจิ

“แม่ของฉันก็รู้ข่าวลือนั้นเหมือนกัน” เขาระชิบบอกผมตอนอยู่ที่โรงเรียน

ทำไมถึงได้มีข่าวลืออย่างนั้นแพร่ออกไปผมก็ไม่อาจจะรู้ได้ ทุกคนไปฟังมาจากใครกันนะ

พอผมถามคุระโมจิก็เอียงคอ

“ฉันได้ยินมาจากนักเรียนห้องอื่น ส่วนแม่ได้ยินมาจากลูกค้าคนหนึ่ง”

ได้ยินแล้วผมก็รู้สึกกังวลมากขึ้นไปอีก นึกภาพพวกแม่บ้านที่ชอบ

จับกลุ่มพูดคุยนินทาชาวบ้านทำตาแฉะวาวเอาข่าวลือไปพูดกับคนนั้นคนนี้ตามร้านต่างๆ จนทั่ว

แน่นอนว่าพ่อกับแม่น่าจะรู้เรื่องข่าวลือแล้วแต่ผมก็ไม่เห็นทั้งสองคนจะพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย อาจเสี่ยงที่จะไม่พูดถึงต่อหน้าผมก็ได้

ทั้งพ่อและแม่ต่างก็มีท่าทางหงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัด คนป่วยที่มาคลินิกลดลงเป็นอย่างมาก คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าสาเหตุไม่ได้มาจากข่าวลือในตอนนั้น

หลังจากนั้นไม่นานนักก็มีตำรวจมาที่บ้าน วันนั้นตอนกลับมาจากโรงเรียน ผมเห็นร่องเท้าไม้ค้ำหน้าต่างอยู่ที่โถงประตูทางเข้าบ้าน เมื่อมองจากทางเดินเข้าไปก็เห็นผู้ชายสองคนกำลังคุยกับพ่อและแม่อยู่ในห้องรับแขก คนหนึ่งใส่ชุดเครื่องแบบ ส่วนอีกคนเป็นชุดไปรเวทธรรมดา ผมจำตำรวจคนที่ใส่เครื่องแบบได้ว่ามักจะยืนอยู่หน้าบับอมตำรวจที่หน้าสถานีรถไฟ

“ก็ไม่ได้หมายความว่าสงสัยหรือกนะครับ เพียงแต่มีข่าวลือมาแบบนี้ก็เลยอยากมาถามว่ามีเรื่องน่าสงสัยหรือเปล่า” ตำรวจในชุดเครื่องแบบเป็นคนพูด “ตามปกติแล้วตำรวจจะไม่ทำอะไรแค่เพราะมีข่าวลือหรือกนะครับ แต่เรื่องมันฟังดูร้ายแรงก็เลยต้องพาฝ่ายสืบสวนมานี้แหละ”

“จะไปมีเรื่องน่าสงสัยอะไรได้ยังไง ข่าวไม่มีมูลอะไรเลย ทางนี้ก็อยากจริงจังๆ ว่าใครเป็นคนเริ่มพูด” เสียงของพ่อดังขึ้นเพราะความโมโหอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

“เรื่องนี้ทำให้เราลำบากจริงๆ ค่ะ” แม่ซึ่งนั่งอยู่ข้างพ่อพูดเสริม

“ก็อย่างที่บอกว่ามันอาจจะแค่การกลั่นแกล้งกันก็ได้”

“ต้องมีคนแกล้งใส่ร้ายนะสิ” พ่อพูดขึ้นโดยไม่ปล่อยให้ตำรวจพูดจบ “แถมยังเป็นเรื่องร้ายแรงด้วย”

“ถ้างั้น พ่อจะนี่กออกใหม่ครับ ว่าใครที่น่าจะเป็นคนกลั่นแกล้งใส่ร้ายคุณ”

殺人の門

“ไม่รู้สิ มนุษย์นี่เป็นสิ่งมีชีวิตที่อิচ্ছาหรือเกลียดชังคนอื่นได้แค่เพราะเรื่องไม่เป็นเรื่อง อาจจะมีคนที่อยากให้หมอฟันเดือดร้อนเล่นๆ ก็ได้”

“ผมสัญญาว่าจะไม่บอกใคร พอจะบอกชื่อคนพวกนั้นได้ไหมครับ”

“ไม่ละ จะให้พูดยังไงดีล่ะ” พ่อย้อน “ถึงสัญญาว่าจะไม่บอกใคร แต่ก็รู้ว่าข่าวจะรั่วไหลออกไปทางไหนบ้างนี่นา”

“ไม่หรอกครับ เรื่องนั้นวางใจได้เลย”

“แทนที่จะมาถามผม คุณไปถามพวกที่แพร่ข่าวลือที่ละคนดีกว่าไหม เดียวก็เจอคนต้นเรื่องเองแหละ”

“คือว่า ข้อมูลมันซับซ้อนเกินไปจนหาต้นตอของเรื่องไม่ได้แล้วนะครับ บางคนก็ไม่ยอมบอกว่าได้ยืมมาจากใครด้วย”

“แย่ที่สุด ความขวยมาเยื่อนแท้ๆ ใครกันที่เป็นคนพูดเรื่องไร้สาระพวกนั้นะ” พ่อดอนหายใจเฮือกใหญ่ “ถ้ามีคนเห็นพวกคุณออกจากบ้าน ก็คงเอาไปลือกันอีกว่าในที่สุดตำรวจก็มาสืบสวนคดี”

“ไม่หรอกครับ เอ่อ ขากลับผมจะระมัดระวังให้มากที่สุด” ตำรวจในเครื่องแบบรีบพูด

พอถึงตอนนี้ตำรวจอีกคนที่เสียบมาตลอดก็พูดขึ้นบ้าง

“แล้วมีการใช้พวกสารอาร์เซนิกบ้างไหมครับ”

“อาร์เซนิกหรือ”

“ใช่ครับ ที่นี้...หรือที่คลินิกก็ได้ มีการใช้สารอาร์เซนิกบ้างไหมครับ”

“ไม่มีนะ” พ่อตอบทันที “นั่นมันยาที่ต้องมีใบอนุญาตไม่ใช่หรือ”

“อาจจะไม่ใช่สารอาร์เซนิกล้วนๆ แต่มีพวกยาที่มีส่วนผสมของมันเป็นไหมครับ”

“ไม่มีหรอก ทำไมต้องมาถามเรื่องพวกนี้ด้วย ข่าวลือว่าแม่ผมโดนวางยาพิษพวกสารอาร์เซนิกหรือไงกัน”

“จะว่าไปก็ใช่ครับ ข่าวลือในตอนนั้นบอกว่ายายบ้านทาจิมะโดนใส่สารอาร์เซนิกในอาหารให้กินทุกวันทีละนิดจนตายนะครับ”

“ไร้สาระ เหลวไหลทั้งเพ ถ้าเจอตัวคนปล่อยข่าวลือจะฟ้องให้หมด”
พ่อตะโกนเสียงดังในบ้าน

3

หลังจากวันนั้นก็ไม่มีตำรวจมาที่บ้านอีก เดิมทีก็ไม่ได้เป็นเรื่องน่า
สงสัยมากนัก พวกเขาคงจะสนใจอยากรู้เรื่องข่าวลือมากกว่า

ส่วนข่าวลือที่ว่านั้นก็ค่อยๆ หายไปจนในที่สุดผมก็ไม่ได้ยินใครพูด
ถึงมันอีก คนทั่วไปจะสนใจเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับตัวเองได้ไม่นาน เพราะเรื่อง
อนาคตของตัวเองย่อมสำคัญกว่าเหตุร้ายในบ้านคนอื่น

แม้ว่าข่าวลือจะซาลงไปมากแล้วแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะถูกลืม
ไปเสียทั้งหมดเพียงแต่มีคนพูดถึงน้อยลงเท่านั้นเอง แต่พอไม่มีคนพูดถึง
แล้วกลับกลายเป็นว่าทุกคนมีความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องอับมงคลนั้นว่า
เป็นเรื่องจริงทั้งหมดไม่ใช่ข่าวลือที่ถูกก่อกำขึ้น คนไข้ที่ตีตัวออกห่างจากคลินิก
ของพ่อก็ไม่กลับมาอีกเลย คนที่มีเพื่อนน้อยอย่างผมก็ยังถูกโดดเดี่ยวจาก
เพื่อนคนอื่นๆ ในโรงเรียนมากขึ้น มีคนบอกว่าอายุขัยของข่าวลือมีแค่
เจ็ดสิบห้าวัน แต่ก็เอามาใช้กับข่าวลือร้ายๆ ไม่ได้เลย ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี
หรือแม้ว่าบ้านผมจะไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว คนในหมู่บ้านนี้ก็คงจะยังพูดกันว่า
“อ้อ เมื่อก่อนบ้านที่เคยอยู่ตรงนั้นฆ่าแม่แก่ของตัวเองตาย” อย่างแน่นอน

สำหรับพ่อกับแม่ ทั้งสองคนต่างก็คิดว่าจะแก้ปัญหาด้วยการนั่ง
เงียบ พ่อทำงานเปิดคลินิกหมอฟันต่อไปแม้ว่าจะมีคนไข้ค่อยๆ น้อยลงมากและ
ชวนคนรู้จักออกไปตกปลาบ้างในวันหยุด ส่วนแม่ก็เข้าร่วมประชุมสมาคม
ของหมู่บ้านและสมาคมแม่บ้านต่างๆ ตามคำสั่งของพ่อ ถึงตอนแรกจะ
ไม่ค่อยชอบใจนักเพราะแต่เดิมเป็นคนที่ไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ จึงยอมฟัง

殺人の門

คำพูดของพ่อที่บอกว่า “ถ้าอยู่แต่ในบ้านก็จะยิ่งถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ นะ” และจัดแจงแต่งหน้าให้สวยกว่าเมื่อก่อนแล้วสวมเสื้อผ้าตัวโปรดอกไปข้างนอก ผมมารู้ทีหลังว่ามีคนไม่น้อยเลยที่เห็นอย่างนั้นแล้วนิทราแม่ผมว่า “ช่างไม่รู้สู้ก็สู้ทำอะไรเอาเสียเลย”

พ่อกับแม่คงอยากจะได้แสดงให้เห็นว่าพวกเราไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย แต่ความจริงที่เกิดขึ้นภายในบ้านกลับต่างกันอย่างลิบลิบในสายตาของผม พ่อกับแม่เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน

โดยเฉพาะพ่อผมซึ่งแปลกไปมาก วันหนึ่งตอนที่ผมกลับจากโรงเรียนก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากในครัวจึงคิดว่าเป็นเรื่องแปลกเพราะวันนั้นผมรู้ว่าแม่ออกไปบ้านญาติไม่น่าจะอยู่บ้าน

ผมยังเข้าไปตามทางเดินอย่างกลัวๆ ก็ได้ยินเสียงโอดดังขึ้นสองครั้งทำให้ใจชื้นเพราะจำได้ว่าเป็นเสียงของพ่อแน่นอน ตอนนั้นพ่อเป็นไข้หวัดอยู่

พอผมไปถึงห้องครัวเห็นพ่อนั่งอยู่หน้าอ่างล้างจาน เปิดประตูตู้ใต้อ่างออกและชะเง้อกตัวเข้าไปมองข้างใน ช่างๆ ตัวพ่อก็พวกขวดเครื่องปรุงอย่างโชยุและเหล้าญี่ปุ่นซึ่งน่าจะถูกเก็บไว้ในนั้นวางเรียงกันอยู่

ผมมองไปรอบๆ ทั้งชั้นใส่พวกจานชามและลิ้นชักเก็บของก็ถูกเปิดไว้ด้วย พวกเครื่องปรุงรสและอาหารที่ซื้อเก็บไว้ต่างถูกรื้อเอาออกมาวางข้างนอกจนหมด

พ่อคงจะกำลังง่วนอยู่กับการรื้อค้นของจนไม่รู้ว่าผมเข้ามาจึงมีท่าที่ตกใจเมื่อหันมาเห็น

“อ้าว แกเองหรือ”

“กลับมาแล้วครับ” ผมไม่รู้จะพูดอะไรจึงพูดออกไปอย่างนั้น

“ยืนอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหนแล้ว”

“เพิ่งมาเดี๋ยวนี้เองครับ”

“จ้ะหรือ”

พ่อคงกำลังนึกหาคำพูดที่ฟังดูเข้ากับสถานการณ์ แต่มาผู้ตัวเสียก่อนว่าตัวเองกำลังถือขวดเหล้าหวานมิรินอยู่ จึงรีบวางมันลงบนพื้นแล้วผีนหัวเราะออกไป

“ผู้ชายไม่เข้าครัว เป็นผู้ชายห้ามเข้ามายุ่งในครัว ปู่ที่ตายไปแล้วสอนไว้พ่อก็ทำตามมาตลอด แต่พอถึงเวลาที่เข้ามาหาอะไรก็ไม่รู้เลยว่าอะไรอยู่ตรงไหน”

“หาอะไรอยู่หรือครับ”

“ก็ไม่ได้สลักสำคัญอะไรหรอก นี่ไง” พ่อทำท่ากระดกแก้วให้ผมดู “วิสกี้ จำได้ว่ามีคนให้มาแต่ไม่รู้ทำไมหาไม่เจอ”

“วิสกี้หรือครับ พ่อจะดื่มตอนนี้เลยหรือ”

ตอนนี้ยังเป็นเวลาประมาณสี่โมงเย็นอยู่เลย

“ไม่ได้จะเอามาดื่มหรอก อยากจะเอาไปให้คนอื่นนะ” พ่อเริ่มเก็บพวกโซยุและเหล้าญี่ปุ่นเข้าตู้เหมือนเดิม “แปลกจริง แม่เขาเอาไปเก็บไว้ที่ไหนแล้วล่ะเนี่ย”

“ไม่ลองถามแม่ล่ะ”

“อืม อ้อ ก็ใช่เนะ...” พ่อตอบแบบขอไปที แล้วเก็บของต่อ ผมรู้สึกว่าจะไม่ควรอยู่ตรงนี้จึงหันหลังเดินออกมา แต่พ่อเรียกผมเอาไว้ “คาสึยุกิ”

“เรื่องนี้อะอย่าเอาไปบอกแม่นะ”

“เอ๊ะ...”

“ก็แม่นะ เป็นคนที่พ่อได้ของมาจากใครก็จะไม่เอาไปให้คนอื่น พูดง่าย ๆ ก็คือชี้เหนียว วิสกี้นั้นก็เหมือนกันถึงตัวเองจะไม่ดื่มแต่ก็คงไม่ให้เอาไปแจกใครหรอก พ่อชี้เกี่ยจฟังแม่แถมบ่นก็เลยคิดว่าจะแอบเอาไปให้เนะ ก็เลย...”

เป็นคำแก้ตัวอธิบายเหตุผลซึ่งต่างไปจากเมื่อก่อน ปกติพ่อผมจะแค่สั่งว่า “ห้ามบอกแม่นะ” ไม่มีการอธิบายเหตุผลอะไรต่างๆ นานาทั้งสิ้น

殺人の門

“ฮือ เข้าใจแล้วครับ” ผมตอบ

พ่อพยักหน้าอย่างพอใจแล้วหันไปเก็บของต่อแต่ท่าทางจะจำไม่ได้ว่าอะไรวางไว้ตรงไหนกันแน่ ผมได้แต่คิดว่าแบบนี้ถึงผมจะไม่พูดอะไรแต่แม่ก็คงจะรู้ได้เอง แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกไป

พ่อค้าแม่ก็กลับมาตอนนั้นพ่อก็กลับมาจากคลินิกแล้ว ผมนั่งดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั่งเล่นพลางสนใจว่าแม่จะรู้สึกถึงความผิดปกติของห้องครัวเมื่อไร

“เข้าไปทำอะไรในครัวหรือ” แม่ถามพ่อด้วยท่าทางปกติระหว่างที่กำลังกินข้าวกันอยู่

“ในครัวหรือ เกิดอะไรขึ้น” พ่อทำเป็นไม่รู้เรื่องแล้วเทเบียร์ใส่แก้วด้วยท่าทางปกติ

“เข้าไปในครัวใช้ไหม”

“ผมนะหรือ เปล่านะ”

“จันหรือ แปลกจริง”

สายตาแม่หันมาทำให้ผมต้องหลบตาแล้วใช้ตะเกียบคีบอาหารเข้าปากเสียบๆ กลัวว่าจะถูกถามอะไรขึ้นมา

“ของในครัวมันเปลี่ยนที่แปลกๆ นะ” แม่หันไปพูดกับพ่ออีกครั้ง “จุดที่วางขวดเครื่องปรุงมันเปลี่ยนไปนิดหน่อย”

“คิดไปเองน่า ที่ผ่านมาก็ไม่ค่อยจะเข้าครัวอยู่แล้วนี่” พ่อพูดพลางก็ดื่มเบียร์ไปด้วย ช่วงที่มีคุณโทมิแม่แทบจะไม่แตะงานบ้านเลยทำให้ที่พ่อพูดดูเป็นการประชดอยู่นิดๆ

“ตรงที่ไม่ควรวางอะไรก็มีพวกเกลือพริกไทยมาวางอยู่ มันจะเป็นไปได้ยังไง”

“ก็นะ ไม่รู้เหมือนกัน”

“พูดความจริงมานะ” แม่จ้องพ่อเขม็ง ส่วนพ่อก็พยายามไม่สบสายตาแม่

“ความจริงอะไรกัน”

“แอบคันดูไซ้ใหม่ล่ะ ว่ามีอะไรอย่างทีคิดหรือเปล่า”

“คืออะไรล่ะ”

“ก็ที่ตำรวจพูดตอนที่มาเมื่อวันก่อนไง”

“เขาพูดอะไรบ้างนะ ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไหรก็เลยไม่ได้จำนะ”

“พูดมาได้นะ...”

ดูเหมือนแม่จะเริ่มหงุดหงิดกับท่าทางกวนๆ ของพ่อจึงเหลือบตามองบนเล็กน้อย

แม่ซึ่งมีท่าทางโมโหแทบจะกรี๊ดออกมาแต่ก็ระงับอารมณ์เอาไว้ นั่นคงเป็นเพราะลูกชายยังนั่งอยู่ตรงนั้นด้วย ผมจึงรู้สึกกระอักกระอ่วนใจ ยิ่งขึ้นอยากจะออกจากตรงนั้นให้เร็วที่สุดจึงรีบจัดการอาหารตรงหน้าอย่างว่องไว

พอกินข้าวหมดแล้วผมจึงรีบลุกออกจากห้องนั้นไปที่ห้องนั่งเล่นซึ่งอยู่ติดกันแล้วเปิดโทรทัศน์ ตาไม่มองที่หน้าจอแต่เอาหูแนบเข้ากับกำแพง เพราะรู้ว่าท่าแบบนี้แล้วจะได้ยินเสียงสนทนาของห้องข้างๆ ได้ดี ก่อนหน้านี้ตอนที่คนจากสรรพากรมาคุณโทมิกก็ทำแบบนี้เหมือนกัน

“พูดมาให้ชัดเลยดีกว่า สงสัยก็บอกว่าสงสัย” เสียงแม่ดังขึ้น

ผมได้ยินเพียงเสียงพูดตอบเพื่อหลบเกลื่อนของพ่อแต่จับใจความไม่ได้แน่ชัด

“หยาาเบื้อหนูหรือพวกสารพิษอาร์เซนิกอยู่ไซ้ใหม่ล่ะ พอได้ยินตำรวจคนนั้นพูดก็เลยคิดว่าฉันอาจจะทำเรื่องอย่างนั้นจริงอย่างที่เขาคิดกัน”

ไร้สาระ! ผมได้ยินเสียงพ่อดังลั่น หลังจากนั้นผมก็เริ่มได้ยินเสียงไม่ค่อยชัดรู้แต่ว่าแม่ปฏิเสธว่าไม่ได้ทำ

“ไม่ต้องหลบเกลื่อนก็ได้แค่มองหน้าคุณฉันก็รู้แล้ว แบบนี้พูดมาตรงๆ ยังจะสบายใจกว่า แล้วคุณก็ไปพูดกับพวกญาติๆ ด้วยนี่ว่าคุณแม่มาตายกะทันหันแบบนี้มันแปลก พูดแบบนี้หมายความว่าสงสัยฉัน

殺人の門

ไซ้ใหม่ล่ะ” เสียงของแม่ดังฟังชัดไม่ต้องเอาหูแนบเข้ากับกำแพงเลย

“ผมไม่ได้พูดอย่างนั้นสักหน่อย” พ่อเริ่มเสียงดังบ้าง

“โกหก”

“จริงๆ นะ”

“ถ้าฉันจะค้นห้องครัวไปทำใหม่ล่ะ แพลกพิลิก”

“ก็บอกว่าไม่ได้ค้นไง พูดไม่รู้เรื่องเลย”

“ถ้าไม่ใช่คุณแล้วเป็นใครล่ะ ร่องรอยหลักฐานก็มีอยู่ทุกซอกทุกมุม”

“ไม่รู้ คาสีฎีกีหาชนมกินละมั้ง”

อยู่ดีๆ ก็ถูกอ้างชื่อขึ้นมาทำให้ผมตกใจมาก

“ฉันฉันจะไปถามคาสีฎีกี แต่แค่หาชนมไม่เห็นต้องเปิดตู้ได้อ่างล้างจานเลย”

“ก็ผมบอกว่าไม่รู้ อย่ามาพูดอะไรแปลกๆ แถวนี่”

“อ้าว อย่าหนีสิ” แม่พูดคงเป็นเพราะพ่อกำลังจะลุกหนีออกไป

“ไม่อยากพูดเรื่องไร้สาระด้วยแล้ว เสียเวลา”

“ฉันไม่ได้ทำนะ แล้วเรื่องจะเอายาพิษใส่ในอาหารให้คุณแมกินนะ ฉันทำไม่ได้หรอก เมื่อกี้คุณพูดเองนะว่าฉันไม่ได้เข้าครัวมาตั้งนานแล้ว คนที่ทำอย่างนั้นได้ก็มีแต่คนที่ทำอาหารให้คุณแมกินทุกวันนั่นแหละ”

อาจจะเป็นเพราะอารมณ์พลุ่งพล่านทำให้แม่พูดเรื่องที่มีนัยออกไป พ่อชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อว่า

“พูดบ้าอะไรออกมา คนนั้นเขาไม่ทำเรื่องพรรคนั้นหรอก”

“คนนั้นรี เรียกซะมีความหมายลึกซึ้งเลยนะ”

“เรียกคุณโทมิว่าคนนั้นแล้วมันผิดตรงไหน”

“ไม่ต้องฝันเติมคำว่าคุณก็ได้ ลับหลังฉันเห็นเรียกว่าโทมิอะไม่ใช่หรือ”

“เธอหมายความว่ายังไง”

“ก็ไม่เห็นจะมีความหมายอะไรพิเศษ คุณคิดว่าฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลยหรือไง”

เสียงพ่อขาดหายไป ไม่ใช่ที่ผมไม่ได้ยินแต่เป็นเพราะพ่อเงียบไป
ต่างหาก

นี่ก็ไม่ถึงว่าแม่จะรู้เรื่องความสัมพันธ์ของพ่อกับคุณโทมิ แม่รู้แต่
ไม่เคยบรีปากพูดอะไรทำให้ผมตกใจอยู่พอสมควร

พ่อพิมพ์ทำอะไรเบาๆ แต่ท่าทางว่าจะไม่ได้ยอมรับเรื่องคุณโทมิ

“อย่ามาเฉไฉ ฉันเองก็ไม่ได้ใส่ใจหรอก จะมีใครก็ช่างขอแค่หาเงิน
มาใช้จ่ายในบ้านก็พอ ขอให้รักษาสัญญาแค่นี้ฉันก็จะไม่พูดอะไรมาให้
รำคาญใจ”

“อะไรๆ ก็เงิน เป็นผู้หญิงที่เห็นแก่เงินเสียจริงๆ เธอไม่ละอายบ้าง
หรือไง”

“แล้วคุณล่ะไม่ละอายบ้างหรือ โดนผู้หญิงคนนั้นหลอกเอานะ”

โครม! เสียงอะไรบางอย่างถูกปิดกระเด็นดังขึ้นพร้อมๆ กับเสียงจาน
ชามกระทบกัน ผมนึกภาพพ่อเตะโต๊ะกินข้าวอย่างแรง

“ก็เพราะคุณเกลียดแม่ผมเลยต้องขอให้คุณโทมิมาช่วยทำงานไงล่ะ
ให้เขามาช่วยขนาดนั้นยังพูดแบบนี้ออกมาได้อีก”

“ก็จ่ายเงินจ้างนะ”

“ผมเป็นคนจ่าย คุณไม่เคยทำอะไรได้แต่แข่งให้แม่ผมตายเร็วๆ
เท่านั้นแหละ คุณพูดถึงแม่ผมกับญาติๆ คุณยังงั้นผมรู้หมดนะ”

“ก็เลยคิดว่าฉันเป็นคนฆ่าหรือ ถ้าฉันก็เอาหลักฐานมาแล้วจับตัว
ฉันส่งตำรวจไปเลยสิ”

น่ารำคาญ! เสียงพ่อตวาด หลังจากนั้นก็มีเสียงเปิดและปิดประตู
อย่างแรงตามมาด้วยเสียงกระแทกฝีเท้าตรงทางเดิน

จากนั้น ผมซึ่งกำลังเอาหูแนบกับกำแพงก็ได้ยินเสียงดังเหมือนอะไร
กระแทกเข้ากับผนังห้องและเสียงอะไรแตกลงกับพื้น

ถ้าคิดอย่างบุคคลภายนอกแล้วก็น่าจะจริงที่พ่อสงสัยแม่เพราะท่าที
ของพ่อตอนที่ค้นข้าวของในครัวนั้นไม่ปกติเลย แถมผมยังรู้ด้วยว่าพ่ออ่าน

殺人の門

หนังสือเกี่ยวกับสารพิษในห้องทำงาน ตอนที่ผมเข้าไปในห้องทำงานของพ่อเพื่อขอเยี่ยมพจนานุกรมบังเอิญไปเห็นหนังสือเล่มนั้นวางอยู่ในซอกชั้นหนังสือ เนื่องจากเห็นคำว่าสารพิษจึงสนใจเลยหยิบออกมาอ่าน หนังสือเล่มนั้นมีที่ค้นหนังสือค้นไว้ตรงหน้าที่เกี่ยวกับสารพิษอาร์เซนิก

กรดอาร์เซนิกเป็นผงสีขาวที่ไม่มีสีไม่มีกลิ่นและละลายยากในน้ำเย็นแต่ละลายได้ดีในน้ำร้อน

อาการเมื่อถูกพิษมีทั้งแบบเฉียบพลันและแบบเรื้อรังที่ค่อยๆ แสดงอาการออกมาอย่างช้าๆ

ในกรณีที่ได้รับพิษเป็นปริมาณมากก็จะออกอาการแบบเฉียบพลัน แต่ถ้าได้รับปริมาณน้อยก็จะมีอาการแบบเรื้อรัง

อาการหลักๆ ของผู้ป่วยซึ่งโดนพิษแบบเรื้อรังคือ กระเพาะอาหารและลำไส้ผิดปกติ ไตอักเสบ โปรตีนในปัสสาวะสูง ปัสสาวะเป็นเลือด ตับโต มีอาการหลงลืม กล้ามเนื้อหดตัวออกกำลังไม่ได้ เส้นประสาทอักเสบ นอนไม่หลับ ร่างกายอ่อนแรง

อาการเหล่านี้ถูกเขียนไว้ในหนังสือและจบท้ายด้วยคำว่าเสียชีวิต
ผมนึกถึงภาพตอนที่เจอศพยาขึ้นมาอีกครั้ง ร่างกายชুবวมราวกับโครงไก่ ผิวซีดขาวจนมองไม่เห็นสัญญาณชีพ ก่อนตายยามักจะบ่นเรื่องความเจ็บปวดต่างๆ ตามร่างกาย รวมทั้งอาการผิดปกติของกระเพาะและลำไส้ที่น่าจะเกิดขึ้นบ่อย การทำงานของตับและไตคงจะผิดปกติมาก ส่วนเรื่องกล้ามเนื้อหดตัวและอาการหลงๆ ลืมๆ ก็เห็นได้ชัดจากภายนอกโดยที่ไม่ต้องอธิบายอะไรเลย

พอคิดอย่างนี้ขึ้นมาคำกล่าวหาที่ว่ายาถูกวางยาพิษก็ดูจะเป็นความจริงขึ้นมาเรื่อยๆ เริ่มจากหนังสือเล่มนั้นที่บอกว่ามีหมอจำนวนไม่น้อยที่ไม่รู้ว่าคนไข้ถูกวางยาพิษและวินิจฉัยโรคผิดไปว่าเป็นโรคอื่น

เพราะพ่ออ่านหน้านั้นจึงไม่แปลกที่จะสงสัยสาเหตุการตายของยาตัวผมเองก็คิดว่าข่าวลือนั้นไม่ได้เป็นแค่เรื่องที่มีคนก๊วบขึ้นเท่านั้น

เพราะเป็นความจริงที่แม่อยากจะทำให้ย่าตายเร็ว ๆ

แต่ไม่รู้จะทำทำไมผมถึงไม่กลัวเลยแม้แต่น้อยที่รู้สึกว่แม่ผมอาจจะเป็นคนลงมือทำจริง ๆ ผมเข้าใจดีว่าการฆ่าคนเป็นอาชญากรรมที่มีความผิดตามกฎหมายแต่ก็ไม่อาจเข้าถึงความรู้สึกผิดบาปได้ นั่นอาจเป็นเพราะว่าตัวผมไม่ได้มีความรักความผูกพันกับย่าเลย คิดแต่ว่ายายแก่ที่นอนอยู่ในห้องนั้นสกปรกและน่าเกลียดมาตลอด ยิ่งไปกว่านั้น ผมก็ไม่ได้คิดว่าความตายจะเป็นเรื่องพิเศษอะไร เป็นเพียงแค่การเปลี่ยนสภาพของสิ่งมีชีวิตเป็น สิ่งของก็เท่านั้น เหมือนกับของเล่นชิ้นหนึ่งที่เสียและขยับไม่ได้อีกต่อไป ผมขอการเปรียบเทียบของน้ำที่เคยอธิบายให้ฟังมาก แล้วผมก็คิดถึงตอนที่เก็บอัฐิซึ่งกลายเป็นแค่งองฝุ่นขี้เถ้าในเตาเผาของสุสาน

คนที่ตายไปแล้วไม่ได้มารู้เรื่องอะไรด้วยเลย

ถ้าแม่ผมเป็นฆาตกรจริงผมก็ลองคิดว่าอาจจะเจ็บใจหรือแค้นใจไหมนะ และ ‘ไม่’ ก็คือคำตอบของผม ย่าตายไปโดยที่ไม่รู้ตัวว่าตัวเองถูกวางยาพิษในอาหารและที่ร่างกายเจ็บป่วยก็มาจากสาเหตุนั้น จนสุดท้ายก็ไม่รู้ว่าตัวเองตายเพราะอะไร ไม่สิ อาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองตายแล้ว มีแต่คนที่ยังมีชีวิตอยู่ที่เป็นคนไปพบเข้า

ตอนนี้ก็เหมือนกัน ผมไม่เชื่อเรื่องโลกหลังความตายหรือผีสาววิญญาณเลยแม้แต่น้อยจึงไม่เข้าใจเรื่องความแค้นของคนที่ถูกฆ่าตายแน่นอนผมเข้าใจว่าพวกคนที่รักผู้ตายย่อมมีความแค้นและความเศร้าโศก แต่พอเห็นผู้คนที่มางานศพไม่ได้ทำท่าทางเศร้าโศกมากมายอะไรก็มักทำให้ผมคิดว่าความตายไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่อะไรเลย

ตอนนี้ผมมีเรื่องที่สนใจมากกว่านั่นก็คือการฆ่าคนคืออะไรกันแน่ แม่รู้สึกอย่างไรตอนเอายาพิษให้ย่ากิน และอยากรู้ว่าความยินดีเมื่อแผนการนั้นสำเร็จเป็นอย่างไร

ทุกครั้งที่ผมแอบเข้าไปในห้องทำงานของพ่อก็จะเปิดหนังสือเกี่ยวกับสารพิษอ่านผ่าน ๆ ช่างน่าตกใจที่ในหนังสือแนะนำสารพิษต่าง ๆ ไว้

殺人の門

มากมาย และยังเขียนไว้ดีกว่าตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีคนตายเพราะ
ถูกวางยาพิษเป็นจำนวนมาก อย่างเช่นคดีมาร์ธา มาเร็กที่ใช้สารเทลเลียม
คดีวานินก้าที่ใช้ฝิ่นเป็นยาพิษซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี เรื่องราวของนักพรตวิปลาส
อย่างรัฐปุตินที่โดนวางยาไซยาไนด์แต่ก็ไม่ตาย ส่วนในประเทศญี่ปุ่นที่เพิ่งจะ
เกิดได้ไม่นานมานี้ อย่างคดีธนาคารเทยโกคุก็ถูกอุบายเอาไว้ในหนังสือ
ด้วย

หนึ่งในนั้นที่ผมสนใจมากเป็นพิเศษก็คือคดีมาตามบรันวินิเยร์ ทั้งๆ
ที่มีสามีแล้วแต่ก็ยังไปรักหรือปัจจุบันเรียกกันว่า คบชู้ กับเพื่อนอย่าง
นายซานโตครัวร์จนกระทั่งถูกดูแบร์ผู้เป็นพ่อจับได้ ดูแบร์โมโหมากจึงจับ
ซานโตครัวร์ขังคุก ส่วนมาตามก็เฝ้ารอการกลับมาของชู้รักและคิดแผนการ
วางยาพิษฆ่าพ่อของตัวเอง ระหว่างที่ดูแบร์ไปพักผ่อนและรักษาตัวที่ชนบท
เพื่อให้ดูแบร์วางใจมาตามจึงทำซุบซิบสมยาพิษค่อยๆ ให้กินทุกวันโดยอ้าง
ว่าอยากตอบแทนบุญคุณพ่อ

หลังจากนั้นพี่ชายทั้งสองคนของมาตามก็เกิดสงสัยว่ามาตามน่าจะ
เกี่ยวข้องกับกรตายของพ่อขึ้นมา ทั้งมาตามและซานโตครัวร์เลยส่งคนไป
วางยาฆ่าพี่ชายทั้งสองจนสำเร็จ ในบันทึกบอกไว้ว่าการวางยาพิษพี่ชาย
คนโตใช้เวลาประมาณเจ็ดสิบวัน ส่วนพี่ชายคนรองใช้เวลาประมาณ
เก้าสิบวันจึงถึงแก่ความตาย เพื่อให้วางยาได้อย่างแนบเนียนและได้ผล
ที่สุด ก่อนลงมือมาตามถึงกับทดลองใช้ยากับคนไข้ผู้ยากไร้ที่รักษาตัวอยู่
ในโรงพยาบาลของคนรู้จัก

ที่ทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นก็คือเจตนาฆ่าที่สั่งสมมานานและการลงมือ
อย่างเลือดเย็นและไม่สะทกสะท้านของฆาตกร ที่ผ่านมามีคิดเอาเอง
ว่าความอยากฆ่าคนนั้นเป็นอารมณ์ที่ระเบิดขึ้นเพียงชั่ววูบเท่านั้น คงเป็น
เพราะในละครโทรทัศน์มักไม่ใช้เวลาอธิบายความเป็นมาก่อนที่จะเกิดแรง
จูงใจของฆาตกร อีกทั้งด้วยความเป็นเด็กทำให้รู้สึกว่าคุณคิดมีส่วนมากเกิดขึ้น
เพราะ “ความโมโหเพียงชั่ววูบเลยพลั้งมือฆ่า” ส่วนเรื่องการสะสมไฟแค้น

เป็นแรมปีหรือการใช้เวลาหลายสิบวันเพื่อฆ่าคนที่ต้องการนั้นทำให้ผมรู้สึก
สะพรึงกลัวขึ้นมา

การฆ่าคนนั้นเป็นอย่างไรกันแน่ ผมอยากรู้ความรู้สึกในตอนนั้นว่า
เป็นอย่างไรจริงๆ

ที่ผมสนใจเรื่องการฆ่าคนเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาก็น่าจะเป็นช่วงนี้
ทุกครั้งที่ทำข้อมูลเกี่ยวกับยาพิษก็จะจินตนาการถึงสถานการณ์ที่ใช้ยาพิษ
ไปด้วย อย่างเช่น ถ้าเป็นตัวเองจะทำแบบนี้ ไม่สิ มีอีกวิธีด้วยนี่นา เพียง
แต่ในตอนนั้นผมยังไม่มีใครที่อยากจะวางยาพิษเลย ผมจึงอยากรู้ความรู้สึก
ของคนที่ยังมือทำจริงๆ ไปแล้ว

หนังสือเล่มนั้นไม่ได้อธิบายลักษณะบุคลิกของมาตามบรันวินิเยร์ไว้
ทำให้ภาพในจินตนาการของผมเป็นใบหน้าของแม่อย่างชัดเจน

หลังจากวันนั้นพ่อกับแม่ก็ไม่ทะเลาะกันตอนอยู่ต่อหน้าผมอีกเลย
ผมจึงคิดว่าทั้งสองคนจะตกลงกันโดยมีเงื่อนไขอะไรบางอย่างแล้ว และ
คงเป็นเพราะข่าวลือนั้นทำให้เพื่อนในชั้นเรียนไม่มีใครเข้ามายุ่งหรือพูดคุย
กับผม แม้แต่ครูก็ยังพยายามเลี่ยงไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับผม

มีเพียงคุระโมจิคนเดียวเท่านั้นที่ยังคบกับผมเหมือนเดิม แต่ก็ดู
เหมือนว่าเขาจะไม่อยากให้ใครรู้ว่ายังคบกับผมอยู่ เวลาที่มีคนอื่นอยู่ด้วย
เขาจะไม่เข้ามาใกล้ผมและเมินไม่พูดด้วยอยู่บ่อยครั้ง

“เห็นย่าบ้านคามิมะมาที่ห้องครูใหญ่ นะ” วันหนึ่ง คุระโมจิเป็นคน
บอกผมตอนที่เจอกันตรงทำนบริมแม่น้ำ

มาทำไมหรือ ผมถามต่อ

“เห็นว่ามาขอให้ย้ายหลานไปห้องอื่นที่ไม่ใช่ห้องเดียวกับทาจิเมะ
ไม่รู้ว่าข่าวลือนั้นจะจริงหรือเปล่าไม่รู้ แต่ก็ไม่อยากให้หลานเรียนห้องเดียว
กับเด็กที่มีครอบครัวเป็นแบบนี้”

ช่างเป็นคนทีหุโหวเสียจริง ไม่รู้ว่าคุระโมจิไปได้ข้อมูลมาจากไหน

殺人の門

แต่ถ้าเป็นข่าวลือเรื่องลับอะไรทำนองนี้เขามักจะรู้รายละเอียดเป็นอย่างดี

“แล้วคุณใหญ่ว่าไง”

“เห็นตอบไปว่าทำแบบนั้นไม่ได้ มันก็ต้องอย่างนั้นแหละนะ ถ้ามัน
แต่มาฟังคำขอแบบนี้กันทุกคนก็ไม่จบไม่สิ้น”

หมายความว่าคนอื่น ๆ ในชั้นก็อยากจะย้ายห้องเหมือนกัน พอคิด
อย่างนี้แล้วผมก็รู้สึกกังวลใจอย่างบอกไม่ถูก

“แล้วก็เห็นตำรวจไปที่บ้านคุณหมอแล้วนะ” คุระโมจิบอกชาวอื่น
เพิ่มเติม

“คุณหมอหรือ”

“เห็นว่าชื่อคุณหมอนิชิยามะหรือไงนี้แหละ”

อ้อ ผมเข้าใจแล้ว คุณหมอนิชิยามะเป็นคนพิสูจน์ศพ呀

“ทำไมตำรวจต้องไปบ้านคุณหมอนิชิยามะด้วยล่ะ”

“ไม่รู้สิ คงไปถามเรื่องตอนที่ยาของทาจิมะตายล่ะมั้ง เห็นเขาว่าศพ
คนที่ตายจากยาพิษจะไม่เหมือนคนปกติหรือไงนี้แหละ”

เรื่องพวกนี้ผมน่าจะรู้มากกว่าคุระโมจิเสียอีกก็เพราะผมอ่านหนังสือ
ที่เกี่ยวกับยาพิษเป็นประจำ

“แล้วคุณหมอตตอบว่าไงล่ะ”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่น่าจะบอกว่าไม่เห็นว่ามีการวางยาพิษนะ
แหละ ไม่งั้นป่านนี้รถตำรวจคงเต็มบ้านนายแล้วล่ะ”

ช่างเป็นการพูดแบบขวานผ่าซากจริงๆ แต่ก็เป็นอย่างที่คุระโมจิพูด
คุณหมอนิชิยามะไม่มีทางจะปกปิดการฆาตกรรมและคงไม่เห็นว่ามีอาการ
ของการโดนยาพิษแบบทั่วไป

ผมเองก็ตัดสินใจไม่ได้ว่าแม่วางยาพิษย่ำจริงหรือไม่เพราะปัญหาก็คือ
ไม่รู้ว่าจะไปเอาพิษพวกสารหนูมาจากไหน เพียงแต่มีเหตุการณ์หนึ่งที
ผมจำได้อย่างแม่นยำก็คือหลังจากยาตาย แม่ก็เอาเครื่องปรุงพวกน้ำตาล
และเกลือไปทิ้งจนหมด มันหมายความว่าอย่างไรกัน ของที่ถูกทิ้งไปเป็น

น้ำตาลและเกลือจริงๆ หรือว่าเป็น “ผงสีขาว” อย่างอื่นกันแน่

สำหรับคนอื่นอาจคิดว่าเป็นเรื่องแปลก แม้จะอธิบายเหตุผลไม่ถูกต้อง แต่มันก็ไม่เคยเชื่อแม่ผมเลย บอกตามตรงว่าจนวันสุดท้ายผมก็ไม่รู้ว่าแม่ตัวเองเป็นคนอย่างไร และไม่เข้าใจจิตใจของคนที่คุณคิดว่าคนอื่นได้ ในใจแม่จะมีความอยากฆ่าเกิดขึ้นมาหรือไม่อย่างไรนั้นผมจินตนาการไม่ออกเลย ถ้ามีคนบอกว่าแม่เป็นคนฆ่าก็คงจะคิดได้แค่ว่า อ้อ เป็นอย่างนั้นเองหรือ หรือถ้ามีคนบอกว่าไม่ได้ฆ่าผมก็ยอมรับมันได้ เท่านั้นเอง

ที่ผมบอกว่าจนวันสุดท้ายผมก็ไม่เข้าใจแม่นั้น ‘วันสุดท้าย’ ที่ว่าก็มาถึงโดยไม่ทันตั้งตัว เป็นช่วงที่ขึ้นชั้นประถมหกได้ไม่นานนัก

วันนั้นพอลบจากโรงเรียนพร้อมกับแม่ก็รออยู่ที่บ้าน ปกติแล้ววันนี้ไม่ใช่วันหยุดคลินิก ผมจึงรู้สึกที่น่าจะเป็นสถานการณ์ที่ไม่ปกติ ช่างๆ พ่อมีผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ ผมมารู้ทีหลังว่าเขาเป็นทนายความ

ทั้งพ่อและแม่มีข้อเสนอให้ผมตัดสินใจเลือกอย่างหนึ่ง

เป็นข้อเสนอที่ให้เลือกระหว่างพ่อกับแม่ เพราะทั้งสองคนตกลงกันเรียบร้อยแล้วว่าจะหย่าขาดจากกัน

4

ผมเข้าใจดีว่าสามีภรรยายอมที่จะหย่าร้างกันได้ เพราะรอบตัวผมก็มีหลายคู่ที่เป็นอย่างนั้น คุณโทมิเองก็เป็นคนที่ผ่านการหย่าร้างมาก่อน แต่ไม่นึกว่าพ่อแม่ตัวเองจะมาหย่ากัน ตอนผมได้ยินว่าพวกเขาจะหย่ากันจึงไม่ค่อยเข้าใจอะไรนัก

แต่นี้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นหรือเรื่องสมมติอะไรทั้งนั้น ทั้งพ่อและแม่ต่างไม่มองหน้ากันเลยเป็นการอธิบายเรื่องราวทั้งหมด

殺人の門

จะเลือกใครก็ได้ พ่อบอกผม

“ส่วนคนที่ไม่ได้เลือกก็ไม่ได้หมายความว่าต่อไปจะไม่ได้พบกันอีกเลย อยากรู้เมื่อไหร่ก็ไปหาได้ แคให้เลือกว่าปกติจะอยู่กับใครเท่านั้นแหละ”

ส่วนแม่ก็พูดเรื่องค่าเลี้ยงดู

“ไม่ต้องห่วงเรื่องเงินจนกว่าคาสึยูกิจะโตเป็นผู้ใหญ่เลย เพราะว่าเรื่องนี้ตกลงกันไว้หมดแล้ว”

และยังบอกอีกด้วยว่าไม่จำเป็นต้องย้ายโรงเรียน

พอผมมีท่าทางลังเลที่จะตัดสินใจเลือก ทนายความก็ช่วยพูดให้ว่าไม่จำเป็นต้องรีบให้คำตอบ ผมจึงได้เวลาเพื่อไตร่ตรองประมาณสองถึงสามวัน แต่การหย่าของพ่อกับแม่ไม่มีการเลื่อนออกไปแม้แต่วันเดียว แม่เก็บข้าวของสัมภาระที่จำเป็นออกจากบ้านไปภายในวันนั้น ผมเพิ่งมารู้ตอนนั้นเองว่าแม่ไปเช่าห้องเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

พอถึงตอนนี้แล้วมานึกดูแม่อาจจะคิดว่าถ้าตัวเองไม่อยู่ที่นี้แล้ว ลูกชายคงจะเหงา ถ้าเป็นอย่างนั้นก็แสดงว่าแม่รู้จักผมน้อยเกินไป ตอนนั้นผมมองตามหลังแม่ที่เดินออกจากบ้านไปด้วยความรู้สึกที่เยือกเย็นยิ่งกว่าน้ำแข็งเสียอีก เพราะในความคิดของผมแล้วผมมองเห็นเป็นเพียงภาพของ ‘ผู้หญิงที่ต้องสงสัยว่าฆ่าแม่สามีของตัวเอง’ มากกว่าความเป็นแม่เสียอีก

อีกอย่างผมคิดไตร่ตรองดีแล้วว่าพ่ออาจจะจ่ายเงินค่าเลี้ยงดูให้ก็จริง แต่มันคงไม่ใช่เงินก้อนใหญ่มากมายอะไรนัก ยิ่งไปกว่านั้นผมยังกังวลและไม่เชื่อว่าแม่จะใช้เงินทั้งหมดนั้นสำหรับเลี้ยงดูผม แม่ซึ่งเคยชินกับชีวิตที่ฟุ่มเฟือยหรูหราจะทนใช้ชีวิตที่ต้องหาเงินเลี้ยงดูตัวเองจริงจังได้จริงหรือ

คืนที่แม่ออกจากบ้านไปพ่อทำดีกับผมมากจนผิดปกติ มีการสั่งข้าวปั้นซูชิชุดที่แพงที่สุดมาและบอกผมว่ากินได้เท่าที่อยากกินเลย แม้จะไม่พูดออกมาตรงๆ ว่าอยากให้ผมเลือกที่จะอยู่บ้านนี้ต่อไป แต่ก็พยายามชวนผมคุยด้วยเรื่องต่างๆ มากมายอย่างเรื่องที่โรงเรียน เป็นต้น

“ปีหน้าก็จะขึ้นมัธยมแล้ว คงต้องทำห้องส่วนตัวไว้อ่านหนังสือแล้วสินะ” พ่อตี๋มเบียร์พุดกลางก็พุดด้วยท่าทางอารมณ์ดี เห็นได้ชัดว่ากลัวผมจะรู้สึกเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น

ผมรู้สึกรำคาญพ่อที่ทำท่าทางแบบนั้น พอผมมองหน้าพ่อก็จะนึกถึงกันขาวๆ ของคุณโทมิขึ้นมาและคิดว่ากันขาวๆ นั้นเคยคร่อมตัวพ่อและส่งเสียงครางเหมือนตอนที่ทำกับนักบุญซีคนั้น

แต่ผมก็พอจะอดทนกับความน่ารำคาญนี้ได้ ช่วงกลางวันที่พ่อไม่อยู่บ้านก็เป็นช่วงที่อยู่คนเดียวได้ไม่จำเป็นต้องทำห้องส่วนตัวสำหรับอ่านหนังสือเลย และตั้งแต่วันพรุ่งนี้ผมก็ใช้บ้านหลังนี้ได้ตามชอบจะไม่มีคำว่าไม่มีที่ยืนในบ้านหลังนี้อีกแล้ว

คืนนั้นผมตื่นขึ้นมาหลายครั้ง ทุกครั้งที่หลับตานอนก็จะฝันถึงแม่ในความฝันแม่ดูผมไม่หยุด แต่ผมก็ชินกับการถูกดูอยู่แล้วจึงเป็นความฝันที่น่าเบื่อที่สุด

ตอนที่ตอบว่าจะอยู่ที่บ้านหลังนี้ต่อไปแทนที่แม่จะทำหน้าตาผิดหวัง กลับทำหน้าบึ้งตึงด้วยความโมโห ดูเหมือนแม่จะคิดว่าโดนผมหักหลัง

“ทีนะ อยากเจอกันเมื่อไหร่ก็ไปหาได้ทุกเวลา” พ่อพุดปลอบใจเป็นคำพุดแบบผู้ชนะทำให้แม่เงียบไป อาจคิดว่ามันน่าจะสมเพศที่จะร้องไห้หรือโอดครวญออกมา

ก่อนเข้าหน้าฝนไม่นานแม่ก็มาขนของทั้งหมดออกจากบ้านไป พ่อไปที่คลินิกไม่กลับมาดูเลยสักครั้ง มีแต่ผมที่เฝ้ามองพวกเฟอร์นิเจอร์ของใช้ที่คุ้นเคยถูกขนออกจากบ้านไปขึ้นรถบรรทุกทีละชิ้น

หนึ่งในนั้นมีโต๊ะเครื่องแป้งของแม่อยู่ด้วย เป็นโต๊ะเครื่องแป้งติดกระจกบานใหญ่ถูกผ้าคลุมไว้ตั้งแต่ข้างบนลงมา ผมไม่เคยชอบโต๊ะเครื่องแป้งนี้เลยเพราะทุกครั้งที่เห็นใบหน้าแม่ในกระจกบานนี้ ผมจะรู้สึกว่าเป็นผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่แม่ และเมื่อไรที่แม่นั่งลงที่หน้าโต๊ะตัวนี้ก็หมายความว่าแม่จะทิ้งผมไว้แล้วออกไปข้างนอก แน่แน่นอนว่าตอนที่พามาออกไปด้วยก็

殺人の門

คงจะนั่งแต่งหน้าตรงนี้เหมือนกัน แต่ในความทรงจำของผมนักเลือนรางเต็มที่
โต๊ะเครื่องแป้งตัวนั้นมีลิ้นชักอยู่ทั้งด้านซ้ายและขวา ผมรู้ว่าในลิ้นชัก
ทางขวาระดับที่สามนับจากด้านบนลงมา มีตลับแป้งผัดหน้าอยู่ นานมาแล้ว
เคยมีญาติผู้ใหญ่ของแม่คนหนึ่งพูดถึงตลับแป้งนี้ขึ้นมา

“ใช้แป้งของเก่าจังเลยนะ”

“อ้อ นั่นนะเคยใช้เมื่อนานมาแล้ว ตอนนี่ไม่ได้ใช้แล้วแต่จะทิ้งก็
เสียดายเลยเอาไว้อย่างนั้นแหละ ควรจะเอาไปทิ้งได้แล้วสินะ”

น่าจะเป็นตอนที่ผมเพิ่งเข้าเรียนชั้นประถมใหม่ๆ ผมเคยเอาแป้ง
ตลับนั้นมาทาหน้าเล่น ไม่ว่าจะใครก็คงจะเคยเล่นแต่งหน้าตอนเด็กๆ และ
ที่น่าสนใจกว่าก็คือลิปสติกสีสดใส ผมเคยเห็นแม่ทาหน้าด้วยแป้งจนขาว
ก่อนจะทาลิปสติกจึงคิดว่าควรจะทำแป้งก่อน

แต่ตอนที่กำลังทาแป้งอยู่นั้นแม่ก็มาพบเข้าพอดี แม่มองผมแล้วก็
หัวเราะร่วนแล้วจึงเอาลิปสติกออกมาทาปากให้ผมจนเป็นสีแดง

“เหมือนเด็กผู้หญิงแล้ว” แล้วแม่ก็หัวเราะ

คืนนั้นแม่เล่าเรื่องนี้ให้พ่อฟังทำให้พ่อหัวเราะผืดๆ

“เป็นเด็กผู้ชายอย่าไปทำแบบนั้นสิ” พ่อพูดกับผมด้วยน้ำเสียงดุๆ
ผมคิดว่าพ่อจะขำและหัวเราะก็เลยรู้สึกผิดหวังอยู่พอสมควร

หลังจากขนของออกมาใส่รถบรรทุกจนหมดแล้ว แม่ก็เดินเข้ามา
ใกล้ผม

“เก็บนี้เอาไว้นะ”

ที่แม่ยื่นให้ เป็นเครื่องสำอางของศาลเจ้าที่ภูเขานาริตะ ผมรับมันกำไว้ใน
มือแล้วแม่ก็จับมือผมก่อนจะเอามือผมใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกง

“พกเอาไว้ตลอดนะ แต่อย่าให้พ่อเห็นล่ะ ถึงพ่อก็เห็นเข้าก็ห้าม
บอกว่าแม่ให้มานะ”

แล้วก็กำขบว่า ‘เข้าใจแล้วนะ’ ผมได้แต่พยักหน้ารับไม่รู้ว่าจะพูด
อะไรออกไป

วินาทีนั้นเองน้ำตาก็เริ่มไหลออกจากตาของแม่ แต่เพราะสีหน้าของแม่ดูโกรธเคืองเหมือนเดิมผมจึงรับรู้ไม่ได้ในทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น

“รักษาสุขภาพด้วยนะ ก่อนนอนก็ห่มผ้าให้เรียบร้อย”

ดูเหมือนว่าเสียงจะเริ่มอัดอั้นเมื่อพูดมาถึงตรงนี้ แม่จึงโอบไหล่ผมแล้วก้มหน้าลง สักครู่หนึ่งแม่ก็เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง

“ถ้าอยากมาหาแม่เมื่อไหร่ก็เปิดตู้เครื่องรางที่ให้ไว้เมื่อไหร่”

“ฮือ”

“จนถึงเวลาที่แม่ต้องไปแล้วละ”

แม่ขึ้นไปนั่งบนรถบรรทุกด้านข้างคนขับ ผมยื่นส่งแม่ที่ประตูจนรถวิ่งออกไป เห็นหน้าแม่สะท้อนในกระจกมองหลังจนลึบตา

คืนวันนั้นพ่อก็เอาแต่อารมณ์เสียไม่เหมือนทุกวัน ไม่พูดไม่จาแถมยังเคาะลินด้วยความไม่พอใจหลายครั้งบ่นว่าหาชุดชั้นในเปลี่ยนไม่เจอบ้างละ โมโหที่ผ้าขนหนูในห้องน้ำถูกแขวนไว้ทุกๆ ที่สกปรกแล้วบ้างละ แนนอนว่าคนที่พ่ออยากสาดอารมณ์ใส่ นั้นไม่อยู่ที่บ้านหลังนี้แล้ว แม้แต่ข้าด้วยเดี๋ยวก็ยั้งต้องชงดื่มเองแบบนี้ทำให้ความหงุดหงิดสะสมทวีมากขึ้นเรื่อยๆ ส่วนเรื่องอาหารก็กินจากข้างนอกมาแล้วเรียบร้อยแต่ก็จำไม่ได้แล้วว่ากินอะไรไปบ้าง ที่แน่ๆ ก็คือไม่ใช่ข้าวปั้นซูชิแบบแพงพิเศษแน่นอน

พอมีเวลาที่ได้อยู่คนเดียวแล้วผมจึงลองเปิดเครื่องรางที่แม่ให้มาข้างในมีกระดาษสีขาวแผ่นหนึ่งซึ่งเขียนที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์เอาไว้

ก่อนปิดเทอมช่วงฤดูร้อนนิดหน่อยมีจดหมายส่งมาถึงผมฉบับหนึ่ง เป็นจดหมายที่ชวนให้ขุ่นอกและเต็มไปด้วยความประสงคร้าย

เริ่มจากที่ซองจดหมายเขียนคำว่า ‘คำสาป’ เอาไว้ เนื้อหาข้างในเขียนไว้ดังนี้

‘นี่เป็นจดหมายต้องคำสาป กรุณาให้ความร่วมมือกับการส่งจดหมายนี้ด้วย

殺人の門

ให้ส่งโปสการ์ดโดยไม่ลงชื่อผู้ส่ง เขียนคำว่า ‘ฆ่า’ ด้วยหมึกสีแดง แล้วส่งให้คนที่ระบุไว้ตอนท้ายของจดหมายนี้ ตอนที่เขียนขอให้ตั้งใจใส่ความรู้สึกลงไปด้วย

จากนั้นให้เขียนจดหมายข้อความเหมือนกับจดหมายฉบับนี้ส่งให้ใครก็ได้สามคนโดยไม่ระบุชื่อผู้ส่งภายในหนึ่งสัปดาห์ และให้ลบชื่อคนที่ระบุไว้ท้ายจดหมายออกแล้วใส่ชื่อพร้อมที่อยู่ของคนที่คุณอยากสาปแช่งลงไปแทนเป็นอันดับแรก ภายในห้าวันหลังจากที่ส่งจดหมายคนคนนั้นก็จะได้รับคำสาปแช่งจากคนสองร้อยสี่สิบสามคน

ห้ามตัดวงจรคำสาปนี้เด็ดขาด ถ้าไม่เชื่อคำสาปแช่งก็จะย้อนเข้าตัวคุณเอง อย่างเช่น โอคุบายาชิ จิโยโกะ อยู่ที่เมืองมิโดริงะโอกะ เขตอิคุโนะ จังหวัดโอซาก้า ที่ตัดวงจรจดหมาย ก็รับผลคือป่วยหนักทรมาณเป็นเวลาห้าสิบสามวันและเสียชีวิตในที่สุด

ไม่มีใครที่ไม่มีคนที่ตัวเองอยากสาปแช่งหรอก เพียงแค่ชื่อสัตว์กับใจของตัวเองก็จะได้รับคำตอบ

สุดท้าย ห้ามบอกเรื่องจดหมายนี้ให้ใครรู้เป็นอันขาด’

ท้ายจดหมายมีชื่อและที่อยู่ของคนที่ไม่รู้จักอยู่ห้าคน คนสุดท้ายของจดหมายที่ส่งมาถึงผมนี้เป็นผู้หญิงที่ชื่อซุซูกิ ที่อยู่คือเมืองซัปโปโร จังหวัดฮอกไกโด

ผมรู้เรื่องจดหมายทำนองนี้เพราะเพื่อนในชั้นเคยพูดถึงแต่ก็ไม่เคยเจอกับตัวเลยสักครั้ง แล้วก็ไม่มีข้อความเนื้อหาในจดหมายมาก่อนด้วย

เป็นจดหมายอัปมงคลและมีพลังที่ชั่วร้ายมืดดำจนไม่อาจปล่อยผ่านไปโดยไม่สนใจได้เลย ผมรู้สึกถึงเลออยู่สองเรื่อง เรื่องแรกก็คือควรที่จะส่งโปสการ์ดที่เขียนคำว่า ‘ฆ่า’ ไปให้กับผู้หญิงที่ชื่อซุซูกิซึ่งไม่เคยรู้จักหรือเจอหน้ากันมาก่อนดีหรือไม่ และอีกเรื่องก็คือจะส่งจดหมายนี้ต่อให้ใครดีไม่ว่าจะเรื่องไหนก็น่ารำคาญและยุ่งยากทำให้รู้สึกไม่ดี แต่ข้อความตอน

ท้ายของจดหมายก็หลอกหลอนผมอยู่ตลอดเวลา คนที่ตัดวงจรคำสาปนี้ จะถูกคำสาปย้อนเข้าหาตัว

ผมเคยเกริ่นเอาไว้บ้างแล้วว่าผมเป็นเด็กที่ไม่เชื่อเรื่องผีสงฆ์ทำนองนั้น ตอนที่อ่านจดหมายแรกๆ ก็คิดว่าไม่มีทางเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นหรอก แต่พอเวลาหนึ่งสัปดาห์ค่อยๆ หมดยุคผมก็รู้สึกกระวนกระวายใจขึ้นเรื่อยๆ สิ่งที่ทำให้ผมลังเลก็คือเหยื่อของคำสาปนั้นถูกเขียนเอาไว้อย่างชัดเจนทั้งสาเหตุการตายรวมไปถึงชื่อและที่อยู่ก็ระบุชัด ทำให้ผมไม่สบายใจเลย

ถ้าหากเสียเวลาหาข้อมูลสักหน่อยก็คงรู้ว่าเมืองมิโดริระโอะกะ เขตอิกุโนะ จังหวัดไอซาก้านั้นไม่มีอยู่จริง และชื่อโอบุบายาชิ จิโยโกะก็เป็นชื่อที่ดัดแปลงมาจากชื่อนักร้องหญิงยอดนิยมในตอนนั้น แต่ผมในตอนนั้นไม่มีสติพอที่จะนึกแก้ปัญหาได้แบบนี้ พอเห็นจดหมายที่เขียนมาขนาดนี้ ก็คิดว่ามันไม่น่าเป็นเรื่องโกหกแน่ๆ

ทั้งๆ ที่ใช้คำว่าคำสาปแข่งซึ่งเป็นเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้ทางวิทยาศาสตร์ แต่กลับมีการอธิบายขั้นตอน วิธีการและมีการคำนวณตัวเลขเป็นอย่างดี สองร้อยสี่สิบสามอาจจะเป็นตัวเลขที่ดูขาคๆ เกินๆ แต่พอเอาจดหมายมาเป็นหลักคิดวิธีต่างๆ แล้วผมก็เข้าใจความหมายของมัน ที่ท้ายจดหมายมีรายชื่อของคนห้าคนเรียงกันอยู่ ถ้าหากคนที่ได้รับจดหมายส่งจดหมายต่อตามคำสั่งทั้งหมด จำนวนจดหมายที่ส่งถึงคนที่ลงรายชื่อตั้งแต่นับสุดจนถึงล่างสุดรวมกันก็คือ $3 \times 3 \times 3 \times 3 \times 3 = 243$ ฉบับ

ถ้าได้รับโปสเตอร์การ์ดที่เขียนแต่คำว่า ‘ฆ่า’ จำนวนสองร้อยสี่สิบสามฉบับคนรับจะรู้สึกอย่างไร คงจะหัวเราะแล้วบอกว่าเป็นแค่การล้อเล่นไม่ได้แน่ๆ

ใจจริงก็อยากจะถามคนอื่นๆ ดูว่าจะทำอย่างไรดี แต่ตอนท้ายของจดหมายก็เตือนเอาไว้ว่า ‘ห้ามบอกเรื่องจดหมายนี้กับใครเด็ดขาด’ การกังวลเกี่ยวกับข้อความที่เขียนไว้ในจดหมายก็เท่ากับตกอยู่ในคำสาปของจดหมายไปเสียแล้ว

殺人の門

นอกจากนี้ผมยังสงสัยอีกเรื่องก็คือใครเป็นคนส่งจดหมายฉบับนี้มาให้ผม ที่ซองจดหมายไม่ระบุชื่อผู้ส่งตามที่เขียนไว้ในจดหมาย การไม่บอกชื่อผู้ส่งถือเป็นเรื่องซีโก่งสำหรับการเขียนจดหมายนี้

ผมนึกถึงคนที่น่าจะเป็นคนส่งจดหมายนี้มา หนึ่งในนั้นก็มิคุระโมจิ อยู่ด้วย

คำบอกใบ้ที่จะทำให้รู้ตัวคนส่งจดหมายมาก็คือรายชื่อที่ท้ายจดหมาย ถ้าทำตามในจดหมาย ชื่อแรกที่เขียนเอาไว้ก็คือคนที่ผู้ส่งจดหมายอยากจะแข่ง และรายชื่อในจดหมายคนแรกชื่อซาโต อยู่จังหวัดฮิโรชิมา แน่หนอนว่าเป็นคนที่ผมไม่รู้จัก

บรรดารายชื่อคนที่น่าจะเป็นผู้ส่งจดหมายมารวมทั้งคุระโมจิไม่มีใครที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดฮิโรชิมาเลย และแม้ว่าพวกเขาจะมีภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดฮิโรชิมาจริงผมก็ไม่มีทางรู้ได้เลย

ที่นั่นกังวลก็คือทางนี้ไม่รู้ตัวว่าใครเป็นคนส่งมา แต่แน่นอนว่าผู้ส่งต้องรู้จักผม และบุคคลปริศนานั้นก็ไม่มีทางรู้ว่าผมจะตัดวงจรจดหมายนี้หรือไม่ แต่ก็น่ากลัวว่าข่าวอาจจะรั่วไหลไปให้รู้เข้าก็ได้ พวกคนที่ส่งจดหมายถูกใช้พวกนี้ถือเป็นผู้ร่วมกันสร้างวงจรการสาปแข่งขึ้นมา และการตัดวงจรนั้นทั้งก็อาจจะถูกคนเหล่านั้นแก้แค้นเอาก็ได้

แต่สุดท้ายผมก็ไม่ได้ส่งโปสตการ์ดที่เขียนคำว่า ‘ฆ่า’ ไปให้ผู้หญิงที่ชื่อซุกุชิหรือส่งจดหมายสาปแข่งต่อให้ใครเลย ไม่ใช่เพราะมีสำนึกที่ดีหรอก แต่เป็นเพราะมันแต่ล้งเลกระทั้งวันเวลาผ่านไปจนไม่มีเวลาจะมานั่งเขียนจดหมายยาวๆ แบบนี้ถึงสามฉบับ ในเมื่อทำเรื่องหนึ่งไม่ได้ก็เรื่องก็ไม่จำเป็นต้องทำเหมือนกัน ผมจึงไม่ส่งโปสตการ์ดที่เขียนคำว่า ‘ฆ่า’ ด้วย

แต่ก็เชื่อว่าผมจะลืมเรื่องนี้เสียสนิท ในใจยังคงคิดว่าตัวเองได้ทำเรื่องใหญ่ที่แก้ไขไม่ได้ลงไปเสียแล้ว จึงเก็บจดหมายฉบับนั้นไว้ในโต๊ะอ่านหนังสือ

หลังจากนั้นไม่นานผมก็โดนคุระโมจิถามเรื่องจดหมายสาปแข่ง

ตอนแรกเขาถามว่ารู้จักจดหมายแบบนั้นไหม ผมตอบไปว่า รู้จัก

“แล้วเคยเห็นของจริงไหม” เขาถามอีก

“อืม ไม่เคยนะ”

ตอนนั้นผมเดาเอาว่าเขาก็อาจจะได้รับจดหมายนั้นเหมือนกันเพราะ คนรู้จักของผมและเขาต่างก็อยู่ในสังคมเดียวกันจึงเป็นไปได้ว่าจะได้รับจดหมายที่ส่งมาจากคนเดียวกัน

“ถ้าได้รับจดหมายนายจะทำยังไง จะทำตามที่จดหมายบอกไหม”

“ยังไงดีล่ะ” ผมตอบอย่างระมัดระวัง “ถึงตอนนั้นก็คงจะนึกออกเองแหละ”

“แต่ถ้าตัดดวงจรจดหมายคำสาปก็จะเข้าตัวนะ”

“มันจะเป็นไปได้ไงล่ะ”

“นั่นหรือ แต่มีคนตายเพราะคำสาปแล้วจริงๆ นะ”

“ก็แค่บังเอิญนะ ต้องเป็นอย่างนั้นแน่”

“ถ้าโดนสาป แค่เอาจำนวนของคำสาปไปสลักที่เทอริอิของศาลเจ้าก็รอดแล้วนะ”

“หืม” ผมทำเป็นไม่สนใจ

ช่วงนั้นทางบ้านผมมีการเปลี่ยนแปลงนิดหน่อย เพื่อตัดปัญหาไม่ให้เห็นเด่นชัดหนีจากพวกงานบ้านทุกวันพ่อผมจึงจ้างแม่บ้านคนใหม่มา ถึงตอนนี้จะให้จ้างคุณโทมิมาทำงานอีกครั้งก็คงไม่ได้แล้ว แม่บ้านคนใหม่เป็นผู้หญิงตัวผมไม่ว่าจะมองยังไงก็น่าจะอายุเกินห้าสิบไปแล้ว จนถึงปัจจุบันนี้ผมยังไม่รู้ชื่อเต็มของหล่อนเพราะพ่อบอกให้เรียกว่าคุณฮารุ

คุณฮารุเป็นคนที่ทำทุกอย่างได้เรียบร้อยและมีระเบียบ ฝีมือการทำความสะดวกดีเยี่ยม หลังกลับมาจากโรงเรียนก็ได้เจอบ้านที่สะอาดเรียบร้อยทุกวัน อีกทั้งยังซักเสื้อผ้าบ่อยทำให้ไม่ต้องหาชุดชั้นในหลังจากอาบน้ำเลย ส่วนฝีมือการทำอาหารก็ไม่เลว ทำให้ผมซึ่งตอนนั้นผมหลงนิดหน่อยกลับมา มีน้ำหนักรักษาตัวเท่าเดิม

殺人の門

เพียงแต่คุณฮารุเป็นคนที่จะไม่ทำงานเกินขอบเขตที่จ่ายเงินจ้างเป็นอันขาด พอทำอาหารสำหรับผมกับพ่อเสร็จแล้วก็จะกลับบ้านทันที วันที่พ่อกลับบ้านข้าผมจำต้องกินมือเย็นคนเดียวคุณฮารุก็ไม่เคยอยู่เป็นเพื่อนเลยสักครั้ง และถ้าไม่มีธุระอะไรก็ไม่คุยกับผมเลย ดูเหมือนว่าคุณฮารุจะคิดว่าการดูแลเด็กเป็นเรื่องที่ไม่รวมอยู่ในเงินเดือน คำอธิบายที่เหมาะสมกับคุณฮารุก็คือ ‘เป็นคนที่ก้มหน้าก้มตาทำแต่งาน’

จากมุมมองของเด็กคุณฮารุก็ไม่ถึงกับเป็นคนสวย อาจจะเป็นเพราะมีอายุมากกว่าพ่อเลยไม่คิดอะไรแบบตอนคุณโทมิ วันเสาร์ตอนที่กำลังกินมือเที่ยงเป็นเวลาที่ผม พ่อ และคุณฮารุสามคนจะอยู่พร้อมหน้าแต่ตอนนั้นดูเหมือนว่าพ่อจะไม่สนใจคุณฮารุสักเท่าไร

ที่บอกว่าบางวันพ่อจะกลับบ้านค่านั้นไม่ใช่เพราะออกไปทำงานตั้งแต่เกิดข่าวลือนั้นคนไข้ที่มาคลินิกก็หายหน้าหายตาไปมาก มีหน้าข้ายังโชคร้ายที่คลินิกทำฟันเปิดใหม่ที่หน้าสถานีรถไฟได้รับการตอบรับที่ดีพวกคนไข้จึงพากันไปรักษาที่นั่น

ผมคิดว่าน่าจะเป็นเพราะเหตุนี้ทำให้พ่อออกไปตีหมหลังเลิกงานบ่อยขึ้น ตอนแรกๆ ก็จะแวะเข้ามาที่บ้านและบอกว่า “จะออกไปข้างนอกหน่อย” แต่พอเวลาผ่านไปพอก็ไปโดยที่ไม่ได้เข้ามาบอกอะไรกับผมเลย ทำให้ผมรอจนทนไม่ไหวต้องกินข้าวที่เย็นชืดคนเดียวอยู่หลายครั้ง นั่นก็เป็นเพราะผมอยากทำตามคำสอนที่ถูกสอนมาตลอดว่าห้ามกินข้าวก่อนพ่อ แต่หลังจากนั้นไม่นานนักผมก็เลิกรอและกินข้าวคนเดียว

ดูเหมือนพ่อจะออกไปแถวกินซ่า หลายครั้งที่พอกลับมาด้วยใบหน้าแดงก่ำ ลมหายใจโชยกลิ่นเหล้าคูลิ่งแถมยังพูดอะไรก็ไม่รู้เรื่องและเดินเบ้ไปเป่มา เดิมทีพ่อเป็นคนชอบตีหมหลังแต่ผมก็ไม่เคยเห็นตอนเมาจนขาดสติเลอะเลือนเลยทำให้ผมรู้สึกตกใจกับภาพของพ่อนิดหน่อย นึกในใจว่าพ่อคงจะไม่ได้คออ่อนลงหรอกแต่เป็นเพราะตีหมมากขึ้นต่างหาก

ผมจำไม่ได้แล้วว่าเมื่อไร แต่พ่อเคยพูดกับผมในวันหนึ่งว่า

“คืนนี้มีธุระสำคัญจะกลับช้าหน่อยหรืออาจจะค้างคืนก็ได้ ปีนักษัตรขึ้นมัธยมต้นแล้วเฝ้าบ้านคนเดียวได้นะ”

เป็นเรื่องที่ผมฟังแล้วรู้สึกแปลกใจแต่ก็พยักหน้ารับโดยไม่ได้พูดอะไรออกไป พ่อมีสีหน้าพอใจ

“ก่อนนอนก็ปิดประตูหน้าต่างให้เรียบร้อย แล้วก็ขอให้คุณฮารุอยู่เป็นเพื่อนตอนกลางคืนเท่าที่จะทำได้ก็แล้วกัน”

ตอนนั้นพ่อแต่งตัวผิดแปลกไปจากเดิมจนผมคิดไปถึงพวกสุภาพบุรุษในหนังฝรั่งที่เคยดู เพียงแต่พ่อไม่ได้เหมาะกับชุดสูทเหมือนเหล่าดาราจอเงินพวกนั้นเลย

คืนนั้นพ่อก็ไม่ได้กลับบ้าน ที่บอกว่า “อาจจะค้างคืน” นั้นคงจะเป็นแผนการที่คิดเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว

หลังจากนั้นก็อีกหลายครั้งที่พ่อไปนอนค้างข้างนอกแต่ไม่ยอมบอกว่าไปนอนค้างที่ไหน

คำวันหนึ่ง

วันนั้นพ่อก็ไม่อยู่บ้าน เพราะวันรุ่งขึ้นเป็นวันหยุดจึงไม่น่าจะนอนค้างข้างนอก ผมนอนห่มผ้าอ่านหนังสือพลางรอพ่อกลับมา ถึงตอนนี้ผมชินกับการเฝ้าบ้านตอนกลางคืนคนเดียวแล้ว และที่ผมชื่นชอบเป็นพิเศษช่วงนี้ก็คืออากาธา คริสตี้ นิยายของอากาธา คริสตี้มีการวางยาพิษเพื่อฆ่าคนอยู่หลายเรื่อง ถือว่าเป็นตำราที่เหมาะสมสำหรับผมซึ่งสนใจเรื่องการวางยาพิษตั้งแต่เยาว์วัยไป แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะไปเสียทั้งหมด เพราะถึงจะเข้าใจจิตวิทยาและแรงจูงใจของฆาตกรในเรื่อง แต่ก็ยังรู้สึกว่ายอมรับได้ยากเพราะเหมือนกับว่าผมยังไม่ค่อยเข้าใจสภาพจิตใจของฆาตกรก่อนจะทำลายกำแพงกันของจิตใจและลงมือวางยาพิษในที่สุด

คิดว่าพ่อกลับมาตอนประมาณตีหนึ่ง ตอนนั้นผมอ่านนิยายกำลังสนุกและเพลินกับการอ่านหน้าต่อไปจนความมั่งงวหายไปจนหมด ถ้าเป็นทุกวันล่ะก็เวลานี้ผมคงจะหลับไปแล้ว

殺人の門

พอได้ยินเสียง ผมก็ตื่นลงมาทันที ที่ได้ชุดนอนอยู่ เพราะบางครั้ง พ่อก็จะมีของฝากเป็นข้าวปั้นซูชิใส่กล่องมา ผมจึงแอบหวังว่าคืนนี้อาจจะมีติดมือมาก็ได้

แต่วันนี้สิ่งที่พ่อเอากลับมาฝากนั้นไม่ใช่ของกิน

ทันทีที่ผมเดินออกไปที่ทางเดินก็พบพ่อกำลังค่อยๆ ย่องเข้ามาจาก ประตูทางเข้า พ่อมีท่าที่รือนรนเพราะคงคิดว่าถูกชายหลับไปแล้ว และผมก็รู้ว่าที่พ่อรือนรนนั้นไม่ได้มีสาเหตุเพียงเท่านั้น เพราะมีคนยืนอยู่ข้างหลัง พ่ออีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้หญิง

“อ่า อะไรกัน ยังไม่นอนอีกหรือ” พ่อพูดด้วยสีหน้าเจ๋อๆ และยิ้ม น้อยๆ

ผมตอบไปว่าอ่านหนังสืออยู่ ท่าทางพ่อจะไม่ได้ยินที่ผมพูดแต่หัน ไปด้านหลังแทน “นี่เป็นคนรู้จักพ่อ”

“สวัสดิ์คะ” ผู้หญิงคนนั้นก็มึนศีรษะลง หล่นใส่ชุดกิโมโนและทำผม มวยรวบขึ้นไว้บนศีรษะ ใบหน้าเล็กผิวนวล ตาเรียวยาวแต่ขนตาองยาว น่าจะเป็นชนตาปลอม

สวัสดิ์ครับ ผมตอบกลับไปและได้กลิ่นหอมที่ไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน จากตัวผู้หญิงคนนั้น ผมคิดว่าพ่อคงจะไปที่มีกลิ่นแบบนี้มาแน่ๆ

“พวกพ่อมีเรื่องคุยกันนิดหน่อย แยกไปนอนได้แล้ว”

เมื่อพ่อสั่งผมรับคำแต่โดยดี และเห็นผู้หญิงชุดกิโมโนก้มหน้าหัวเราะ ไม่รู้ว่าพ่อคิดว่าผมเป็นเด็กระดับไหน แต่อย่างน้อยผมก็เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของทั้งสองคนและเดาได้ว่าต่อไปทั้งคู่จะทำอะไรกัน ผมคิดว่าพ่อก็คงจะทำกับคนคนนี้เหมือนกับที่เคยทำกับคุณโทมิในห้องเก็บ ที่นอนวันนั้น

วันรุ่งขึ้น ตอนที่ผมตื่นผู้หญิงชุดกิโมโนก็ไม่อยู่แล้ว เหลือแต่พ่อ ที่นอนกรนอยู่ในห้องนอน

หลังจากนั้นไม่นานคุณฮารุกิมาถึงและเข้าไปในห้องญี่ปุ่นซึ่งอยู่ข้างๆ ห้องครัว ทำจุกฟูตฟิดแล้วเข้าไปหาอะไรบางอย่างที่อ่างล้างจาน แล้วก็กลับมาที่ห้องญี่ปุ่น

“เมื่อวานนี้มีแขกมาหรือไงคะ” คุณฮารุกิถามผม

ผมพยักหน้ารับเบาๆ ทั้งที่ยังไม่รู้ว่าควรโกหกดีหรือไม่

แล้วคุณฮารุกิก็คุกเข่าลงคลานสี่ขาจ้องไปที่เสื่อทาตามิอย่างสงสัย จนในที่สุดก็ดูเหมือนว่าจะเจออะไรบางอย่างเข้าจึงใช้ปลายนิ้วดึงมันขึ้นมา
“เส้นผม”

คุณฮารุกิทำปากเบี้ยวไปทางแก้มข้างหนึ่งแบบแปลกๆ ผมเพิ่งจะรู้เป็นครั้งแรกว่าเป็นหน้าตอนยิมของคุณฮารุกิ เป็นรอยยิมที่ชวนให้นึกถึงความโชคร้ายอย่างมาก

ช่วงที่ผมได้รับจดหมายสาปแช่งนั้นก็เป็นช่วงที่เกิดเรื่องพวกนี้ขึ้น บอกตามตรงว่าเพราะมีเรื่องในบ้านให้คิดเต็มไปหมดจึงไม่มีเวลามาทำเรื่องสาปแช่งคนที่ไม่รู้จักหรอก

แต่เมื่อเวลาของวันหยุดช่วงฤดูร้อนใกล้จะหมดลงก็มีสิ่งของที่ทำให้ผมต้องกลัวจนตัวสั่นส่งมาถึง

นั่นก็คือโปสต์การ์ดสองฉบับซึ่งทั้งคู่เป็นไปรษณียบัตรที่จำหน่ายที่ทำการไปรษณีย์ ฉบับแรกมีตราประทับว่าส่งมาจากโอจิคุโบะส่วนอีกฉบับส่งมาจากชินางาวะ ส่วนชื่อผู้รับนั้นฉบับแรกเขียนด้วยปากกาถูกลิ้นสีดำ อีกฉบับใช้ปากกาหมึกซึมสีน้ำเงิน

ปัญหาก็คือด้านหลัง ทั้งสองฉบับต่างก็เขียนเหมือนกันด้วยปากกาหมึกแดงว่า “ฆ่า”

ตอนผมเห็นมันครั้งแรกก็แทบจะเสียสติเพราะความกลัว คิดแต่ว่าที่มีของแบบนี้ส่งมาก็เพราะว่าตัวเองไปตัดดวงจรคาสาปเข้าแน่ๆ แต่พอได้สติแล้วลองมาคิดให้ดีๆ ก็พอจะคาดเดาถึงเรื่องที่เกิดขึ้นได้

殺人の門

มีคนใส่ชื่อ ‘ทาจิมะ คาสึยุกิ’ ลงในรายชื่อคนห้าคนตรงท้ายจดหมาย
ถ้าคนที่ได้รับจดหมายทำตามก็จะมีโปสเตอร์การ์ดส่งไปถึงคนในรายชื่อตาม
ลำดับเป็นจำนวนมาก สามยกกำลังห้าก็คือจำนวนสองร้อยสี่สิบสามคน

มีคนที่ยากสาปแช่งผมอยู่ความจริงข้อนี้ทำให้ผมสลัดใจ อาจจะ
เรื่องผิดใจทะเลาะกันบ้างแต่ผมก็ไม่เคยคิดจะแข่งใคร ชื่อผู้ส่งจะเป็นใคร
ก็ช่างพวกเขาแค่ทำตามคำสั่งในจดหมายเท่านั้นเอง

ผมคิดว่าจะไม่เก็บมาใส่ใจ คงมีใครนึกสนุกอยากแกล้งผม และ
โปสเตอร์การ์ดที่เขียนคำว่า ‘ฆ่า’ ก็มีเพียงแค่สองฉบับเท่านั้น

แต่วันรุ่งขึ้นก็มีฉบับที่สาม และวันต่อมาก็มีมาอีกสองฉบับทำให้
ความรู้สึกของผมด้านชาขึ้นทุกวัน ในบรรดาโปสเตอร์การ์ดที่ส่งมามีหลายฉบับ
ที่เขียนข้อความนอกจากคำว่า ‘ฆ่า’ อีกด้วย อย่างเช่น เขียนว่า ‘ตาย’ เป็น
วงกลมรอบคำว่า ‘ฆ่า’ ทั้งๆ ที่ในจดหมายบอกให้ใช้ปากกาสีแดงเขียน
แต่ก็มีบางฉบับที่ไม่ว่าจะมองยังไงก็เหมือนกับใช้เลือดเขียนก็มี

ผมไม่เข้าใจจิตใจของคนที่ส่งของมาทำร้ายจิตใจคนที่ไม่รู้จักหน้า
ค่าตากันได้ลอคอง ส่งมาแค่ฉบับสองฉบับก็ยังพอทนแต่พอส่งมาเกินยอะๆ
เข้าก็ดูเหมือนว่ามันกลายเป็นพลังด้านลบที่ทำให้โชคร้าย

โปสเตอร์การ์ดที่เขียนคำว่า ‘ฆ่า’ ถูกส่งมาตลอดทั้งสัปดาห์รวมได้ทั้งหมด
ยี่สิบสามฉบับ ยี่สิบสามจากสองร้อยสี่สิบสาม นี่เป็นค่าเฉลี่ยของคำสาป
แช่งไงล่ะ

ผมอยากทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเสียแต่ก็มีอะไรบางอย่างในใจที่บอกผม
ว่าไม่ควรทิ้งไว้อย่างนั้น อาจจะเป็นเพราะผมรู้สึกว่าการกระทำของผมกำลังถูก
สิ้นคลอนด้วยอะไรบางอย่างอยู่

ถ้าโดนคำสาป ให้ไปสลักจำนวนที่โดนตรงโทริอิของศาลเจ้าก็รอด
แล้วนะ ผมนึกถึงคำพูดของคุระโมจิขึ้นมาได้

คืนวันหนึ่ง ผมแอบออกมานอกบ้านจุดหมายก็คือศาลเจ้าใกล้บ้าน
ซึ่งอยู่ติดกับโรงเรียน ในมือของผมกำเครื่องมือสำหรับแกะสลักแน่นอน

โทรริอิที่ใหญ่ที่สุดของศาลเจ้าทำจากคอนกรีต แต่ผมรู้ว่าโทรริอิที่ทำจากไม้อยู่ข้างๆ หอเทพเจ้าจึงเดินตรงไปที่นั่นอย่างไม่ลังเล เป็นโทรริอิเล็กๆ สีแดงชาด

ตอนแรกผมก็คิดว่าทำแบบนี้อาจจะโดนเทพเจ้าลงโทษเอาได้ แต่ผมไม่มีเวลามาลังเลอะไรอีกแล้วจึงรีบสลักตัวเลข ‘ยี่สิบสาม’ ลงตรงด้านล่างของโทรริอิเพื่อไม่ให้เห็นชัด แต่พอถึงเลข ‘สาม’ ซึ่งเป็นตัวสุดท้ายใบมีดจากเครื่องมือแกะสลักก็แหลบมาโดนนิ้วโป้งซ้ายเข้า ผมจึงต้องเสียวเลือดที่ไหลออกมาจากแผลตอนเดินกลับบ้าน

5

พ่อไม่พาผู้หญิงชุกิโมโนคนนั้นมาที่บ้านอีกเลยแม้แต่ครั้งเดียวนับจากวันนั้น แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเลิกกันแล้ว พูดอีกอย่างก็คือพ่อออกจากบ้านช่วงกลางวันบ่อยขึ้นและหลายครั้งก็ค้างข้างนอกทำให้ผมเคยชินที่จะเฝ้าบ้านกลางคืนคนเดียว

สำหรับผมมองว่าคนไข้ที่มาคลินิกน้อยมาก บางครั้งที่แวะไปเพราะมีธุระก็จะเห็นว่าแทบไม่มีคนไข้รอในห้องรอเลย ส่วนผู้หญิงที่ทำหน้าที่ติดต่อสอบถามก็ทำท่าเบื่อๆ

แม้กระนั้น พ่อก็ยังีมีท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่องอย่างน่าแปลกใจ การแต่งตัวก็ดูมีสีสันขึ้นและไปร้านตัดผมบ่อยขึ้นด้วย

คืนหนึ่ง ผมได้ยินพ่อคุยโทรศัพท์ดูเหมือนว่าปลายสายจะเป็นผู้หญิงคนนั้น

“กรี๊ปๆ ลาออกจากร้านเร็วๆ แล้วจะลาออกเมื่อไหร่กันล่ะ” แม้จะพูดด้วยเสียงเบาๆ ต่ำๆ แล้วแต่ผมก็ยังได้ยินที่พูดอยู่ที่

ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ที่ผมคิดว่า “ต้องฆ่าคุณระโมจิ โอซามุ”
ปีศาจในร่างชายคนนั้นทำให้ชีวิตผมต้องล้มเหลวและเกิดหายนะ
ขึ้นกับผู้คนมากมาย จะปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้

แต่ผมยังลงมือไม่สำเร็จ เพราะขาดคุณสมบัติของฆาตกร หรือยังคิดว่า
การที่มนุษย์ฆ่ากันเองนั้นเป็นเรื่องต้องห้าม

เรื่องราวชีวิตของชายผู้หนึ่ง ซึ่งทุกสิ่งรอบตัวล้วนกระทบต่อจิตใจ
จนกลายเป็นบาดแผลลึก ภายใต้บรรยากาศที่ปั่นป่วนโศกโศก

สุดท้ายตัวแปรอะไรทำให้คนคนหนึ่งกลายเป็นฆาตกรกันแน่

กดลองอ่าน

@booktime

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-14-0340-9

SN 0036

460.-

www.booktime.co.th